

October 2010
Issue : 34

வெண்கலை

கலைக்கியம் கல்லாமல் கலைக்கியம் கல்லை

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

மட்டக்களப்பு மாவட்ட செயலக
மாவட்ட பண்பாட்டலுவலகம் நுபத்திய

மக்கள் கலை கலைக்கிய விழா
2010

மன்றர் அசோகா

50/-

கலைக்கியம் - கல்லைக்கியம் - பண்பாட்டரும் பல்சுவைக் கிங்கள்கிழ்
கலைக்கியம் - கல்லைக்கியம் - பண்பாட்டரும் பல்சுவைக் கிங்கள்கிழ்

சுப்பர் : 2010
பிச்ச : 34

திருமண சேவை

15 வருடத் திருமண சேவை
நிறைவின்னை முன்னிட்டு
வேல் அமுதன் பார்வ சேவைக்
கட்டணக் குறைப்பு!

* விபரம்

விபரங்களைத் தனிமனித நிறுவனர் "சுயதெரிவு முறை முன்னோடி" முத்த புகழ்பூத்த, சர்வதேச, சகலருக்குமான திருமண ஆலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்துநர் குரும்பசீட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலையிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகலிலோ தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

* தொலைபேசி

2360488 / 2360694 / 4873929

* சந்திப்பு :

முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்கு முறை (Consulation by Appointment)

* முகவர்

8.3.3 மெற்றோ மாடிமனை (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத் திற்கு எதிராக, நிலப் பக்கம், 33 ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55 ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு -06.

குறித - சலப மணமக்கள் தெரிவுக்குச் சுயதெரிவு முறையே!

ரம்மிய - மகோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசீட்டியூர் மாயெழு வேல் அமுதனே!

"இலட்சியம் இல்லாமல்
இலக்கியம் இல்லை"

செங்கதிர்

▶ தோற்றம் : 30.01.2008 ◀

34

ஐப்பசி 2010 (தி.வ ஆண்டு 2041)

▶ 3வது ஆண்டு ◀

ஆசிரியர் : செங்கதிரோன்

நுணை ஆசிரியர் : அன்பழகன் குறள்

தொ.பேசி / Tel : 0777492861

மின்னஞ்சல் / E-mail : croos_a@yahoo.com

தொடர்பு முகவரி :

திரு.த.கோபாலக்ருஸ்ணன்
இல.19, மேல்மாடித்தெரு,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

Contact :

Mr.T.Gopalakrishnan
19,Upstair Road,
Batticaloa, Sri Lanka.

தொலைபேசி / Telephone

065-2227876, 077-2602634

மின்னஞ்சல் / E-mail

senkathirgopal@gmail.com

ஆசிரியர் குறள்

ஆசிரியர் குறள்

நவீனங்கள்

இறுதி நேரங்கள்

24

கண்காட்சி

42

கண்ணாடி பாக்கி

43

நட்டுரைகள்

எனது எழுத்துக்களும் நானும்

06

வசனவாக்கியமான புதுக்கவிதை

18

யாழ்ப்பாணத்து கோயிறு சமூகம்

34

சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து

41

புதிய செல்நெறி நோக்கி

47

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்

சொல்வளம் பெருக்குவோம் -18

51

கதைகளும் குறள் - 14

54

நகைகள்

தாத்தா சுட்ட மான் (சிறுகதை)

12

- எனக்குப் பிடித்த என் கதை

30

கண்ணாமூச்சி ரே..ரே.. (சிறுகதை)

60

நிர்மூலம். (குறுங்கதை)

02

ஆசிரியர் பக்கம்

03

அதிதப் பக்கம்

25

கிளங்கதிர்

29

பகிர்வு

44

பதிவு

49

விளாசல் வீரக்குட்டி

61

கதர்முகம்

63

வானவில்

'செங்கதிர்' இதழின் இம்மாத அதிதி
ஈழத்து மூத்த பெண் படைப்பாளி
மண்தூர் அசோகா
அவர்களாவார்.

அறிவைத் தேடிக் கொள்ளும் முயற்சியில் இன்று நாம் வரையறைகளைக் கடந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றோம். மானிட வளர்ச்சி இன்று தேவைகளைக் கடந்து உள்ளவற்றை இலகுவானதாகவும், வளப் பயன்பாட்டை அதிகரித்துக் கொள்ளவும் இன்னும் இன்னும் புதிய புதிய சாதனைகளுக்கூடாக சாதனைகளைக் காண முயற்சிக்கின்றது. இந்த நிலை இந்தப் பூமிக்காயை பயன்மிக்கதாகவும் வியத்தகு வடிவிலும் மாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்தத் தேடல்களுக்குக் கை கொடுப்பது தனி மனிதனின் சிந்தனையும் அதன் தொடரான முயற்சியோடு கூடிய தேடலும், அடைதலுக்கான ஆர்வமும் எனலாம். கண்டு பிடிப்பாளர்களும் ஆய்வாளர்களும் கருதுகோள்களின் அடிப்படையில் தேடுகிறார்கள். ஆய்வு செய்கிறார்கள். கண்டடைகின்றனர். நிரூபிக்கின்றனர். இந்த முயற்சிக்கு பக்க பலமாக அமைவது இன்னொருவரின் சான்றாதாரங்கள், அனுபவங்கள், வழிமுறைகள், கண்டு பிடிப்புக்கள். இவற்றை அவர்கள் எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள். அவற்றை வாசிப்பதிலூடாக தத்தமது ஆய்வுகளை நெறிப்படுத்திக் கொள்ள முடிகின்றது.

அரிஸ்டோட்டில் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே எழுதுவதும் வாசிப்பதும் மானிட வளர்ச்சியின் பக்க பலமாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆனால் இன்று வாசிப்புப் பழக்கம் புராதன அல்லது மரபுசார் மனிதப் பழக்கம் எனும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது. கண்டு பிடிப்புக்கள் கண்களையும் சிந்தனைகளையும் கவர்ந்து கொள்ள வாசிப்பது கடினமானதாகிவிட்டது. இதனால் நாமும் நம் சந்ததிகளும் அறிவை ஏராளமாக இழந்து வருகிறோம்.

இந்த நிலையை மாற்றவே வாசிப்பு பற்றிய விழிப்புணர்வுகள் எங்கும் விசாலிக்கப்படுகின்றது. இந்த உண்மை நிலைமையை புரிந்து கொண்டு நாம் சுயமான வாசிப்புப் பழக்கத்தை வழமையானதாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். வாசிப்பதிலூடாக நாமும் சமூக விலங்குகள் எனும் நிலையில் இருந்து அறிவுடைய சமூகமாக எம்மை மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

எனவே நாமும் வாசிப்போம். வாசிப்பதிலூடாக அறிவைக் கண்டடைவோம். வாசிப்பதிலூடாக எழுதும் நிலை பெறுவோம்.

அன்புக்கள் குழுஸ்
துணையாசிரியர்

இலக்கிய உலகில் மண்தூர் அசோகா என அறியப்பட்ட திருமதி. அசோகாம்பிகை யோகராஜா அவர்கள் 02.03.1949 அன்று மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மண்தூர் கிராமத்தில் இளையதம்பிகளகம்மா தம்பதியினருக்கு புதல்வியாகப் பிறந்தார். ஆரம்பக்கல்வியை மண்தூர் அரசினர் தமிழ்ப் பெண்கள் பாடசாலையிலும், உயர் கல்வியை பட்டிப்பு மகா வித்தியாலயத்திலும் பெற்றார். 1977ல் ஆசிரிய சேவையில் இணைந்து மண்தூர் மகா வித்தியாலயத்தில் முதல் நியமனம் பெற்றார். பின் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று வெளியேறி மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் பல்வேறு பாடசாலைகளில் பணியாற்றி இறுதியாக மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் பணியாற்றி 31.03.2009 இல் ஆசிரிய சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். கணவர் யோகராஜா அவர்கள் இளைப்பாறிய மக்கள் வங்கி உதவி முகாமையாளர். இரண்டு பெண் பிள்ளைகள். மூத்த மகள் சரண்யா உயர் தேசிய கணக்கியல் டிப்ளோமா பயிற்சியை முடித்து தற்போது வாகரை பிரதேச செயலாளர் அலுவலகத்தில் தொழில் புரிகிறார், இளைய மகள் லாவண்யா மக்கள் வங்கியில் தொழில் புரிகிறார்.

பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே இலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட இவர் சிறுவயதில் தனது சகோதரனும் தற்போது எழுத்தாளரும், ஊடகவியலாளருமான இ.பாக்கியராஜனுடன் இணைந்து மண்தூரில் "வெண்ணிலா" எனும் கையெழுத்து சஞ்சிகையை வெளியிட்டுள்ளதன்

தனது 14வது வயதிலிருந்தே இலங்கை வானொலியின் சிறுவர் மலருக்கு கட்டுரைகள், கவிதைகள், புது மொழிகள், பாடல்கள் எழுதி ஒலிபரப்பாகின. எழுத்துருவில் பிரசுரமான இவரது முதல் ஆக்கம் “அம்மா சீர்க்கிறாள்” எனும் சிறுகதை “தாய்நாடு” சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. இதிலிருந்து தீவிரமாக எழுதத்தொடங்கிய இவரது ஆக்கங்களான சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், விமர்சனங்கள் தாய்நாடு, ஜோதி, தென்றல், ஞானம், இணைகரம், பெண், பெண்ணின் குரல், களம், வயல், இருக்கிறம், வீரகேசரி, தினபதி, தினகரன், மித்திரன், தினக்குரல் போன்ற சஞ்சிகைகள் மற்றும் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகியும் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியுமுள்ளன. இலங்கை வானொலியில் மெல்லிசை நிகழ்ச்சிக்கு அநேக படைப்புக்களையும் மற்றும் வானொலி நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

வெளியிடப்பட்ட நூல்கள்

- * “கொன்றைப்பூக்கள்” (சிறுகதைத்தொகுதி - 1976 தாய்நாடு பதிப்பகம், மட்டக்களப்பு) இத்தொகுதிக்கு 1976 இல் இலங்கை சாகித்திய பரிசு கிடைத்தது.
- * “பாதைமாறிய பயணங்கள்” (நாவல்) (1992 மட்டக்களப்பு உதயம் பிரசுரம்) 1992இல் வடகிழக்கு மாகாண அரசின் சாகித்திய பரிசு கிடைத்தது.
- * “சிறகொடிந்த பறவைகள்” - (சிறுகதைத் தொகுதி 1993 மட்டக்களப்பு உதயம் பிரசுரம்)
- * “உறவைத்தேடி” - (சிறுகதைத்தொகுதி - 2002 - மட்டக்களப்பு மீரா பதிப்பகம்)

வற்ற யாசுகள், பாரட்டுக்கள்

- * வகவம் (வலம்புரிகவிதாவட்டம்) நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் பாராட்டுச் சான்று.
- * மட்டக்களப்பு மாவட்டக் கலாசாரப்பேரவை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு.
- * மட்டக்களப்பு அரசினர் ஆசிரியகலாசாலை முத்தமிழ் விழாக் கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு.
- * சார்க் நாடுகளின் பெண்கள் அமைப்பினால் நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு.
- * 1995 இல் நடைபெற்ற மட்டக்களப்பு மண்முனை வடக்கு கலாசாரப் பேரவையின் முத்தமிழ் விழாவில் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.
- * 1997 இல் மண்டுர் கலை இலக்கிய சபை பாராட்டுவிழா நடாத்தியது.
- * 2001 இல் தஞ்சாவூரில் இதயகீதம் இலக்கியப் பொதுநல இயக்கத்தினர் நடாத்திய உலகக் கவிஞர் விழாவில் “தமிழருவி” எனும் பட்டம்.
- * 2009ல் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களமும் மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசார பேரவையும் இணைந்து நடாத்திய (2009.11.06) மாவட்ட கலை இலக்கிய விழாவில் “இலக்கியமணி” விருதும் கௌரவிப்பும்.

எனது எழுத்துக்களும் நானும்

-மண்டுர் அசோகா-

ஓவியன் ஒருவன் தனது ஓவியங்கள் மூலமும், சிற்பி ஒருவன் தனது சிற்பங்கள் மூலமும், பாடகன் ஒருவன் தனது பாடல்கள் மூலமும் எவ்வாறு தனது எண்ணங்களை, உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறானோ, அவ்வாறே எழுத்தாளன் ஒருவனும் தனது உணர்வுகளை, எண்ணங்களைத் தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தி மனதளவில் அமைதி அடைகிறான்.

இந்த வகையில் எனது எண்ணங்கள், உணர்வுகள், கோபதாபங்கள், ஆத்திரங்கள் என்று பல்வேறுபட்ட உணர்வுகளுக்கு வடிகால் அமைத்துக் கொடுத்த எனது எழுத்துப் பற்றியதான அனுபவங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் நான் மகிழ்ச்சியும், திருப்தியும், பெருமிதமும் அடைகின்றேன்.

முதலில் என்னை இந்த எழுத்துப் பணிக்குள் இழுத்துச் சென்ற எனது இரண்டாவது அன்னையான எனது மண்டுர் மண்ணுக்கு நான் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் கூறிக்கொள்ள வேண்டும். நான் எப்பொழுதும் நான் பிறந்த மண்ணையும் அதன் பெருமைகளையும் வணப்பையும் நேசிப்பவள். இந்த மண்ணின் வளமையும் பசுமையும் அமைதியும் அடக்கமும் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத எளிமையும் சுற்றிவர நீர் சூழ்ந்த குளிர்மையும் வணப்பும் வஞ்சகமில்லாமல் எவரையும் கற்பனை உலகத்துக்குள் இழுத்துச் செல்லக் கூடியவை.

எனது இளமைக் காலம் மிகவும் இனிமையானது. செல்வச் செழிப்பில்லாவிட்டாலும் வறுமையைக் காணாத வாழ்க்கை. பிள்ளைகளின் அருமை அறிந்து பாசத்தோடு வளர்க்கத் தெரிந்த பெற்றோர், பார்த்த இடமெல்லாம் அன்பைச் சொரியும் உறவினர்கள் என்று மனதைக் கருக்காத வாழ்க்கையில் சிறுவயதிலிருந்தே சிந்தனைக்கும் கற்பனைக்கும் இடமிருந்தது. மண்டுர்க் கவிஞரும் எனது மதிப்புக்குரிய மாமனாருமாகிய சோமசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், “மண்டுர்க்கீரையடி மண்ணும் கவிபாடும்”, என்று பாடியதைப்போல இங்கு தங்களைப் பிரபலப் படுத்திக் கொண்டவர்களும் பிரபலப்படுத்திக் கொள்ளாதவர்களுமாக நிறையக் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் இருந்தனர். அந்த வரிசையில் என்னிடமும் ஏதோ சிறு ஆற்றல் உருவாகியிருக்க வேண்டும்.

இந்த ஆற்றல் பின்னாட்களில் எனது தீராத வாசிப்புப் பழக்கத்தால் தூண்டப்பட்டது, சிறு வயதில் நான் மிகுந்த கூச்சபாவம் உள்ளவனாக இருந்தேன். அதிகமாக எவருடனும் பேசமாட்டேன். எனது தேவைகள், எண்ணங்களை எனது தாயாரிடம் கூடக் கூறுவதற்குத் தயங்குவேன். இந்தக் கூச்சபாவமும் என் எழுத்துக்கு ஓர் ஆதாரமாக இருந்தது என்றே கூற வேண்டும்.

வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்த முடியாத எனது சிந்தனைகள் எழுத்துக்களாய் வெளிப்பட்டன. பாடசாலையிலிருந்து விலகிய காலத்திலிருந்து வாசிப்பும் எழுத்தும் என் உயிர் மூச்சாய் இருந்தன. தனிமையில் ஒதுங்கியிருந்து வாசிப்பதும், சிந்தனையில் உருவானவற்றையும் கற்பனையில் கண்டவற்றையும் அகப்படுகிற வெற்றுத் தாள்களில் எழுதுவதுமாய் அறுபதுகளில் என் நாட்கள் கழிந்தன. அப்போதெல்லாம் என் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் இரண்டாவது மொழியாக எனது எழுத்து எனக்குக் கைகொடுத்தது. மற்றவர்களுடன் பேசுவதைவிட எழுதுவது எனக்குச் சுகமான அனுபவமாக இருந்தது. ஒரு நாளில் இரண்டு பக்கங்களாவது எழுதாவிட்டால் மனது கனக்கும். தலைக்குள் வண்டுகள் குடையும், பேனை பிடிக்காவிட்டால் விரல்கள் துயரக்கும் எழுதியவற்றில் ஏதாவது ஆழ அகலங்கள் இருந்தனவோ இல்லையோ எழுத வேண்டும், எழுதிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

மின்சாரம் இல்லாத மண்டுர்க் கிராமம். மின் விளக்குகள் இல்லை, மின் விசிறிகள் இல்லை, மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள். இருளையும் வெளிச்சமாய்க் காணும் இள வயது. தூக்கம் வராத விழிகள். அறுபதைக் கடந்து எழுபதுகளில் கால் பதித்தபோதுதான் என் எழுத்துக்களுக்கு வலிமை சேர்ந்தது. வீட்டில் எல்லோரும் உறங்கிய பின்பும் நானும் என் எழுத்துக்களும் விழித்திருப்போம். என் சிந்தனைகளுக்கு உரமூட்டிய என் எழுத்து எனக்கு இரண்டாவது மொழியாக மிகுந்த அர்த்தத்தோடு பயன்பட்டது அந்த எழுபதுகளிற்றான் என்று துணிந்து கூறுவேன்.

வர்க்க பேதங்களும், பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைகளும், சீதனக் கொடுமைகளும், சாதித் திமிர்களும் என் மனதுக்குள் கீறல்களை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் காலத்திற்றான் அதுவரையில் வாசிப்பதும் சிந்திப்பதும் கற்பனை பண்ணுவதும் எழுதுவதுமாய் சிறுபிள்ளைத் தனமாய் இருந்த என்னிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய மேற்படி காரணிகள் என் சிந்தனைக்கு ஆழ அகலத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க என் எண்ணங்கள்

மாறுபட இந்தக் கொடுமைகளை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும், அவர்களையும் சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு எழுதத் தொடங்கினேன்.

இங்கே மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத எனது ஆத்திரத்தை, அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்த எனது எழுத்து எனக்குக் கைகொடுத்தது. எழுதும்போது என்னிடம் கூச்சமில்லை, தயக்கமில்லை, மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்ற தடுமாற்றமில்லை. மனதுக்குச் சரியென்று பட்டதை எழுதுவேன், மனதுக்குள் பிழையென்று உணர்ந்ததையும் எழுதுவேன். இப்படி மிக வேகமாய் எழுதிய காலத்திற்குதான் எனது சிறுகதைகள் “கொன்றைப் பூக்களாக” மலர்ந்தன. இலக்கியத்திலே பெரிய அறிவோ அனுபவமோ இல்லாத எனது இருபத்தி ஏழாவது வயதில் அத்தொகுதி வெளிவந்தபோது என்னைப் பார்த்து வியந்தவர்களும் உண்டு. விமர்சித்தவர்களும் உண்டு. அந்தத் தொகுதியில் உள்ள கதைகளில் என்னால் அறியப்பட்ட, உணரப்பட்ட அவலங்களை எனது மொழியில் உணர்த்தினேன். அதன் மூலம் எனக்கேற்பட்டது ஆத்மதிருப்தி ஒன்றே. ஆனால் விமர்சகர்கள் சிலர் எனது கதைகள் பிரச்சினைகளை மட்டும் கூறிவிட்டு நிற்கின்றன. அதற்கான தீர்வைக் கூறவில்லை என்றார்கள். எழுத்தாளன் ஒரு நீதிபதி அல்ல. சமூகத்தில் புரையோடிப்போயுள்ள அவலங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது அவன் பணி. தீர்வு காணவேண்டியவர்கள் வாசகர்களே என்று வேறுசில விமர்சகர்கள் முன்னையவர்களின் வாதத்துக்கான பதிலைக் கூறினார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்த இரண்டாவது கருத்தே உடன்பாடாக இருந்தது. இருப்பினும் பின் நாட்களில் நான் எழுதிய சிறுகதைகளில் சில பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வையும் கூறின.

நான் கண்ணெதிரில் கண்டு உணர்ந்த சமூகக் கொடுமைகளில் வெகுவாக என்னைப் பாதித்தது பெண்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளே. நாள் முழுவதும் கூலி பெறாத ஒரு வேலைக்காரியோல குடும்பச் சமைகளைத் தாங்கித் தாங்கி உருகிக் கொண்டிருக்கிற பெண்களை அவர்களது கணவன்மாரே தங்கள் வார்த்தைகளாலும், அடி உதைகளாலும் வதைக்கிற கொடுமை இருக்கிறதே அந்த ஒன்றே என் மனதைச் சித்திரவதை செய்த மிகப் பெரிய கொடுமையாகப்பட்டது. இந்தக் கொடுமைகள் பற்றியதான எனது ஆவேசங்கள் எனது எழுத்தில் கவிதைகளாகவும் சிறு கதைகளாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டன. அப்படி எழுதுவதே எனது மனக் குமுறலுக்கு மருந்தாகவும் அமைந்தது.

இவ்வாறு நான் எழுதிய பெண் ஒடுக்கமுறை தொடர்பான சிறுகதைகள் சில “சீறகொடிந்த பறவைகள்” தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்தக் கதைகள் இந்தக் கொடுமைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கான சில தீர்வுகளையும் கூறுபவையாய் அமைந்தன. இந்த வகையில் “முடிந்த கதை ஒன்று தொடர்கிறது”, “மீறப்பட வேண்டிய சில எல்லைகள்”, “இந்து, நாணல்கள் நமீர்ந்தால்”, “எங்களாலும் முடியும்” ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவை தவிர இன்னும் பல கதைகள், கவிதைகள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகி காற்றோடு கலந்து போய்விட்டன.

பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைகள் தவிர வர்க்க பேதங்களால் ஏற்படும் கொடுமைகள், சீதனம், சாதி போன்ற காரணிகளால் ஏற்படும் மனக்காயங்கள், இம்சைகள் போன்றவையும் எனது மொழியில் கூறப்பட்டன. இவற்றைக் கூறுவதன் மூலம் எனது மனச்சுமை குறைவதுபோல, யாரிடமோ அவற்றைக் கொட்டிவிட்டது போன்ற ஓர் ஆறுதல் உணர்வை எனக்குள் உணர்வேன்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலக்கிய உலகுக்கு என்னை அடையாளப்படுத்தியது எனது இந்த இரண்டாவது மொழியாகும். இந்த எழுத்து மாத்திரம் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நானும் ஒரு சராசரிப் பெண்ணாக எனது குடும்பம், எனது குழந்தைகள், எனது தொழில் என்று ஒரு குறுகிய வட்டத்துள் என்னைக் குறுக்கிக் கொண்டு எனது அறுபது வருடங்களைக் கடந்து வந்திருப்பேன்.

இந்த இடத்தில் நான் ஒரு விடயத்தை நன்றியுடன் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். நான் எழுத ஆரம்பித்த அறுபதுகளில் இருந்து எண்பதாம் ஆண்டு காலம் வரையிலும் எனது எழுத்துக்களுக்கு நிலையான களம் அமைத்துத்தந்த இலங்கை வானொலியை என்னால் மறக்க முடியாது.

சிறு சஞ்சிகைகளின் ஆதிக்கமோ, இளம் எழுத்தாளர்களுக்குரிய வெளியீட்டு வசதிகளோ இல்லாத அந்தக் காலங்களில் வாலிபவட்டம், சங்கநாதம், நாளைய சந்ததி என்று தரமான சஞ்சிகை நிகழ்ச்சிகளையும் “பூவும் பொட்டும்” என்னும் மங்கையருக்கான நிகழ்ச்சியையும் இன்னும் மெல்லிசைப் பாடல்கள், புதுமொழிகள், சிறுகதை, நாடகம் என்று பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளையும் நடாத்தி என்போன்ற ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கு நிறையவே களம் அமைத்துத் தந்தது இலங்கை வானொலி.

இவற்றுக்கெல்லாம் எழுதியதன் மூலம்தான் “அசோகா” என்றொரு பெண் மண்ணிலிருந்து எழுதுகின்றாள் என்பதைப் பலர் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

வானொலி தேசிய சேவையில் “இளஞ்சுடர்” என்றொரு கிராமிய நிகழ்ச்சியை திரு.விவியன் நமசிவாயம் அவர்கள் நடாத்திக்கொண்டிருந்தார். கிராமங்கள் தோறும் சென்று நிகழ்ச்சியை ஒலிப்பதிவு செய்து ஒலிபரப்புவார்கள். நிகழ்ச்சிகளை நாமே தயாரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். நானும் எனது சகோதரர் திரு.இ.பாக்கியராஜனும் சேர்ந்து மண்ணிலும் இளஞ்சுடர் நிகழ்ச்சி ஒலிப்பதிவுக்கு திரு. விவியன் நமசிவாயம் அவர்களை அழைத்திருந்தோம். அந்த அழைப்பை ஏற்று ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தினர் மண்தூர் வந்தனர். எமது வீட்டிலும் திரு.செழியன் பேரின்பநாயகம் அவர்கள் வீட்டிலும் நிகழ்ச்சிகள் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டன.

கவியரங்கம், நாட்டார் பாடல்கள், வசந்தன் பாடல்கள், எம்மால் இயற்றப்பட்ட புதிய பாடல்கள், செவ்விகள் என்று பல நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்துக் கொடுத்திருந்தோம். பல இளைஞர்கள் பங்கு பற்றினர். சித்திரைப் புத்தாண்டுச் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக இரண்டு வாரங்கள் அவை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டபொழுது பலரிடமிருந்து பாராட்டுக்கள் கிடைத்தன.

அதுவரை ஒலிபரப்பப்பட்ட “இளஞ்சுடர்” நிகழ்ச்சிகளை விட மண்தூர் நிகழ்ச்சி தரமானதாக அமைந்திருந்ததென்றும் அந்த நிகழ்ச்சியை முன்னோடியாகக் கொண்டு ஏனையோரும் நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிக்கும்படி திரு.விவியன் நமசிவாயம் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டபோது எமது கிராமமே பூரித்துப் போனது.

இவ்வாறு என்னைப் பல வழிகளில் அடையாளப் படுத்திய எனது எழுத்துக்குக் களம் அமைத்துத் தந்ததில் பெரும் பங்கு வகித்தது. இலங்கை வானொலி என்று துணிந்து கூறமுடிகிறது. அதன்பின்னர் தாய்நாடு, வீரகேசரி, ஜோதி, சுடர், தினகரன், தினபதி, சிந்தாமணி, தினக்குரல் என எனது எழுத்துக்களுக்கான பிரசுர களம் விரிந்து வளர்ந்தது. ■

எனக்குப் பிடித்த என் கதை

ஈழத்து முத்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த தாங்கள் எழுதிய கதைகளை இங்கே தருகிறார்கள்.

1976 இல் தினகரனில் வெளியான “கண்களின் வார்த்தைகள் தெரியாதோ!” எனும் சிறுகதையுடன் எழுத்துலகில் கால்பதித்து இவ்வருடம் (14.01.2010) மணி விழாக் கண்ட எழுத்தளர், கவிஞர், வைத்திய அதிகாரி ச. முருகானந்தன் அவர்கள், தான் எழுதியவற்றில் தனக்குப் பிடித்த கதையாக “தாத்தா சுட்ட மான்” எனும் கதையைத் தருகிறார்.

ஒரு தாயிடம் உங்கள் குழந்தைகளில் உங்களுக்கு எந்தக் குழந்தையைப் பிடிக்கும் என்று கேட்டால் பதில் கூறுவது கடினம். அந்த நிலைதான் எனக்கும். இதுவரை 250 சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். முப்பத்தியைந்து வருட இலக்கிய உலகில் பல துறைகளில் எழுதி வந்தாலும் ச. முருகானந்தன் என்றதும் சிறுகதை ஆசிரியராகவே நோக்குவர். ஏழு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன.

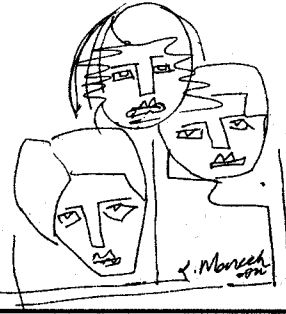
2004ம் ஆண்டு மல்லிகை ஆண்டு மலரில் நான் எழுதிய “தாத்தா சுட்ட மான்” என்ற சிறுகதையை பலரும் பாராட்டினார்கள். இதில் இலக்கிய படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள், வாசகர்களும் அடங்குவர்.

பொதுவாக எனது ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளில் அநேகமானவை ஏழ்மை, வர்க்க முரண் முதலானவற்றை கருப்பொருளாகக் கொண்டவையாக இருந்தன. பின்னாளில் போர்க்கால சிறுகதைகள் நிறைய எழுதினேன். அவற்றில் சில சிறந்த கதைகள் இருந்தாலும் “தாத்தா சுட்ட மான்” சிறுகதை சற்று வித்தியாசமானது. ஐம்பது வயதை அடையும் ஆண்களின் பொதுப் பிரச்சினையாக இருக்கும் விடயத்தை தொட்டு எழுதப்பட்டது. பலரும் பேசாத பொருளைப் பேச வந்ததால் இக்கதை கவனஈர்ப்பைப் பெற்றுது எனலாம். வன்னி வாழ்வும் அம்மக்களின் எளிமையான வாழ்வும் விவசாயம், வேட்டை முதலான அவர்களது தொழில்களும் இச் சிறுகதையில் சிறப்பாக இடம் பெற்றுள்ளது. மணியம் என்ற பாத்திர வார்ப்பும் அவனது இயல்புகளும், உள்ளத்தில் தாக்கம் ஏற்படும் போது அவனது செயல்களும் கதையில் சிறப்பாக வார்த்தைக்கப்பட்டுள்ளது.

எனக்குப் பிடித்த கதை என்பதற்கு மேலாக வாசகர்களுக்குப் பிடித்தமான இந்த சிறுகதையை “செங்கதிர்” வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதிலும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருது பெற்ற “தரையின்கள்” தொகுதியிலும் இச்சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது. ■

- ச. முருகானந்தன்

தாத்தா சுட்ட மான்

ச. முருகானந்தன்

“மணியம், இனி உன்னாலே குறி பார்த்துச் சுட்ட முடியாது... பேரனைக் கூட்டிக் கொண்டு போ... இனி அவன் தான் சரியாகக் குறி பார்த்துச் சுடுவான்...”

சுரஸ்வதி முகத்தில் அடித்தது போல் சொல்லி விட்டாள். மணியத்தால் தாங்க முடியவில்லை.

சுரஸ்வதியா சென்னாள்? என்னைப் பார்த்தா சொன்னாள்...? மணியத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஒலிம்பிக்கில் துப்பாக்கி சுடும் போட்டிக்குப் போனாலும் மணியத்திற்குத்தான் முதற் பரிசு.” விதானையார் ஒரு முறை சொன்னதை இப்போதும் பெருமிதமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், இந்த சுரஸ்வதி...

மணியம் இனி உன்னால குறிபார்த்துச் சுட்ட முடியாது...

என்னையா, என்னைப் பார்த்தா...

உன்மைதான்!

மணியம் வேட்டு வைத்த விலங்கு விழாத சரித்திரமே கிடையாது.

இடியன் மணியம் என்றால் அந்த ஊரில் மட்டுமல்ல, அியலூர்க்காரர்களுக்குக் கூடத் தெரியும். அதுவும் குறிப்பாகக் குடா நாட்டு இடப்பெயர்ச்சி வன்னிக் கிராமங்களுக்கு வந்தடைந்த காலகட்டத்தில் இறைச்சிப் பிரியர்களுக்கு மணியம் என்ற பெயர் பிரசித்தம்.

உடம்பு வேணுமென்றால் நாய்களோடு புறப்பட்டால் சில மணிகளில் நாலைந்து கொண்டு வந்து விடுவான். இரவு தங்கு வேட்டைக்குச் சென்று அவன் சுட்டுப் போட்ட வத்தல்கள் கொழும்பு வரை என்ன, தூர ஜரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளுக்குக் கூட பார்சலில் பறக்கும்.

மணியம் எனக்கொரு கூழக்கடா...

மணியம் புறா இறைச்சி இருமலுக்கு நல்லமாம்...

மணியம் மயிலென்கை வேணும்... மயிலிறகும் வேணும்... காவடி எடுக்க வேணும்... மான்தோல் இருக்கோ?

எல்லோருக்கும் அட்சய பாத்திரம் போல் “ஓம்” என்று தலையசைப்பான். சொன்ன

சொல்லு பிசகியதில்லை. காசு களஞ்சு கணங்கினாலும் பொருட்படுத்துவதில்லை.

இடியன் என்ற அடைமொழி அவனுக்கு வரக் காரணம் அவன் பாவிக்கும் அடைப்புத் துப்பாக்கிதான்.

முறையான சன்னம் இல்லாத அடைப்புத் துவக்குகளைத்தான் வன்னி மக்கள் வயல் காவலின் போது பாவிப்பார்கள்.

இது அனுமதி பெறாத கள்ளத் துவக்கு.

அவர்களும் தான் என்ன செய்வார்கள்? கொக்கு, குராங்கு தொடக்கம், எருமைக்கடா, யானை வரை கமங்களை அழிப்பது இங்கு சகஜம்.

துப்பாக்கிக்கு அனுமதி பெறுவதென்பது லோசான காரியமில்லை. முறையாக விண்ணப்பித்தாலும் துவக்குகள் வழங்கப்படாமையினால் இந்த மாதிரி இடித்து அடைத்துப் பாவிக்கும் துப்பாக்கிகளை வன்னிக் கமக்காரர்கள் பலரும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு தடவை அடைத்த பின் இந்தத் துவக்கினால் ஒரு முறை தான் சுட்ட முடியும். மறுபடியும் இத்துப்பாக்கியைப் பாவிக்க வேண்டுமென்றால் மறுபடியும் சக்கை அடைக்க வேண்டும். தீப்பெட்டி மருந்து, தீக்குச்சி மருந்து, பிசுங்கான் துண்டுகள், பழைய சைக்கிள் போல்ஸ்கள் என பல பொருட்களை முறைப்படி கலந்து குழாயில் இடித்து அடைப்பார்கள். சக்கை அடைப்பதென்பது லேசுபட்ட காரியமில்லை. நல்ல அனுவமுள்ள

வர்களால் தான் இதை இடித்து அடைக்க முடியும். “கரணம் தப்பினால் மரணம்”

என்ற சர்க்கஸ் காரணின் பணி போன்றது இது.

இதனால் கைவிரல்களையும், கண்களையும் இழந்தவர்களை ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பட்டியலிட முடியும். மணியத்திற்கு சின்ன வயதிலிருந்தே அத்துப்படி. இடித்து அடைப்பதிலும், சுடுவதிலும் அவன் வலு விண்ணை.

பள்ளிச் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் முதன் முதலில் கிடைத்த துப்பாக்கி அனுபவம், முதன் முதலாக மீனாட்சி மாமியிடம் கிடைத்த அனுபவத்திற்கு குறைந்ததல்ல.

அந்த நினைவுகள் இந்த வயயோதிபத்திலும் நினைத்துப் பார்க்கையில் பெருமீதம் மனதில் வரும். பொதுவாக வயல்கள் செழித்து வரும் காலங்களில் கூட்டமாக குழுவன்களோ, யானைகளோ, மான்களோ வந்து பயிர்களை சர்வநாசம் செய்வதால் இராக்காவல் காக்காமல் பயிர்களை காத்தெடுத்து அறுவடை செய்து பலன் பெற முடியாது. நெல்லுப் பொறுக்கும் கூட்டம் வரை துவக்கு இல்லாமல் விரட்டப்படுவது கடினம்.

ஏத்துக்கட்டி அல்லது திட்டியில் காவல் கொட்டிலமைத்து, பணியிலும், மழையிலும் நுளம்புக்கடியிலும், காவலிருந்துதான் விவசாயிகள் உழைக்கிறார்கள். எளிகொள்ளி, டோக்கலாற், மண்ணெண்ணை, பழந்துணி, லாம்பு, தீப்பெட்டி, கயிறு, கத்தி என்று பல பொருட்களுடன் ஒரு இடியன் துவக்காவது வேண்டும்.

சில சமயங்களில் பாம்பு, பூச்சிப் பயமும் உண்டு. இவை எல்லாம் உழைக்கும் வன்னி விசாயிகளுக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது. பயிர்களைச் சங்கரம் செய்துவிடும் தனியன் யானை வந்தால் விரட்டினாலும் போகாது. வெடி வைக்காது விட்டால் உயிருக்கே ஆபத்து வரலாம்.

மணியன் சிறுவனாகவும் இல்லாத இளைஞனாகவும் மாறாத விடலைப் பருவத்தில் ஒரு நாள் அப்பு அவனை வயலுக்குக் காவலுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அன்றுதான் துவக்கை எப்படிக்கையாள வேண்டும், எப்படி குறிவைக்க வேண்டும், எப்படி அணைத்துக் கொண்டு கூட வேண்டும் என்று காட்டிக் கொடுத்தார். அப்புவுக்குக் கொஞ்சம் கசுகில்லை. கூடவே அசதி என்று கள்ளும் குடித்திருந்தார். மணியம்... நித்திரையாய்ப் போகாத ... அப்பு படுக்கப் போறான்.... ஏதும் முறுகம் வார சந்தடி என்றால் எழுப்ப... மேனை அயர்ந்து போகாத... என்று மீண்டும் எச்சரித்து விட்டுப் படுத்தார்.

தூங்கித் தூங்கி விழித்திருந்த மணியத்தை சலசலப்பு உசாராக்கியது. எணையப்பு எழும்பனை... முறுக சாதி வருகுது. என்று அவரை உலுப்பினான். அவரோ எழுப்பு வதாயில்லை. ஆழ்ந்து குறட்டையுடன் திரும்பிப்படுத்தார். “எணையப்பு... பயமாபிடுக்கனை...”

மணியத்திற்கு கையுமோடவில்லை, காலுமோடவில்லை, இடியனைக் கையிலெடுத்தது, தோள் மூட்டோடு

அணைத்தபடி குறி வைத்தான். நிலா ஒளியில் உருவ அசைவு தெரிந்தது. வில்லை அமுத்தினான். “டமார்” என்ற சத்தத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்ற சன்னம் தவறாமல் விலங்கை வீழ்த்தியது. இந்தச் சந்தடியில் கண்விழித்த அப்பு திருக்கிட்டு டோச்லைட்டை அடித்தார். என்னடா மேனை...

அங்கே...!

ஒரு பெரிய யானை பிளிறியபடி சரிந்துபோய்க் கிடந்தது. அக்கம் பக்கத்து வயல்களில் காவலிலிருந்தவர்களும் வந்து கூடி யானையைப் பார்த்து அப்புவைப் பாராட்டினார்கள். மணியன்தான் சுட்டது என்று அவர் சொல்லியும் யாரும் நம்புவதாயில்லை.

இந்தச் சின்னப் பொடியனா...? பொய்...

எது எப்படியோ அன்றிலிருந்து மணியத்திற்கு துப்பாக்கி மேல் ஆசை வந்து விட்டது. படிச்ச என்னத்தைக் கண்டது! எனக்கும் வேலை வெட்டிக்கு உதவி வேண்டுமே என்ற அப்புவின அருட்சியில் பள்ளிக்கூட வாசலுக்கு டாட்டா காட்டினான்.

கண்டறியாத கணிதமும் விஞ்ஞானமும்.

இவன் படிப்பை விட்டதில் அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் கவலை. அப்புவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து நின்றமையினால் அவளது கூற்று எடுபடவில்லை. மணியம் வளர்ந்து வந்தபோது கமத்தோடு வேட்டையும் அவனது தொழிலாகிவிட்டது. மிக நீண்ட காலமாக இடியன் துவக்கைப் பாவித்து வந்தமையினால் “இடியன் மணியம்” என்ற மகுடம் அவனுக்குக் கூட்டப்பட்டு விட்டது.

இப்பேர்ப்பட்ட மணியத்தைப் பார்த்து சரஸ்வதி என்ன சொல்லிவிட்டாள்!

“மணியம் உன்னாலை இனி கூட முடியாது. பேரனைக் கூட்டிக் கொண்டு வேட்டைக்குப் போ.. அவன் தான் இனி குறிபார்த்துச் சுடுவான்.” சரஸ்வதியின் வார்த்தைகள் அவனைக் குடைந்தது. உண்மையானது. இப்ப கொஞ்ச நாளாக மணியத்தின் உடலில் ஒருவித சோர்வு தெரிகிறது. மார்க்கண்டேயரைப் போல் என்றும் பதினாறாக எல்லோராலும் இருக்க முடியுமா என்ன?

மணியம் இளமையிலேயே குழப்படி. கொஞ்சம் அப்படி இப்படித்தான். அது என்னவோ தெரியவில்லை. மணியத்தின் பார்வைப்பட்ட பெண்கள் அவனுக்கு மறுப்புச் சொல்வதில்லை. ஆனால் காதல் என்று யாரும் மூச்சுவிட்டால் அந்த நட்பு அதோடு சரி, வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு தான்.

இவனுக்கு ஒரு கால் கட்டுப் போடாவிட்டால் இவனைத் திருத்த முடியாதென்று அப்புவுக்குத் தெரிந்தது. மாமன் மகள் வள்ளியை சடக்கென்று பேசி முடித்து வைத்துவிட்டார். வள்ளி கட்டழகிதான். இவனது குதியன் குத்தலுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்துத் தனது காலடியில் கட்டி வைத்திருந்தாள். செல்வியைப் பெற்றெடுத்த பின்னர் வள்ளியால் மணியத்திற்கு ஈடு சொல்ல முடியவில்லை. தனது அழுங்குப் பிடியைத் தளர்த்த வேண்டியதாயிற்று.

மணியத்தின் ஆஜானு பாகுவான தோற்றமும் வீசீகரமான பேச்சும் பெண்களை ஈர்த்ததில் வியப்பில்லை. காமத்திற்குக் கண்ணில்லை

என்பது போல குப்பத்து ஆராயி முதல் முதிர்க் கன்னி ஆசிரியை அம்பிகா வரை இவனிடம் தடக்கி விழுந்து எழுந்தவர்கள் ஏராளம். இவனது கூத்தையெல்லாம் பார்க்க முடியாமலோ என்னவோ மூன்று நாள் வயிற்றோட்டத்தில் வள்ளி கண்ணை மூடிக் கொண்டு விட்டாள். இதன் பின் இவனைத் தட்டிக் கேட்கவும் ஆளில்லாமல் போனது. மணியம் தனிக்காட்டு ராஜாவானான். மணியம் வைத்த குறி தப்பாது என்று இரட்டை அர்த்தத்தில் ஊரில் பேசிக் கொள்வர்கள்.

இந்த வரிசையில் கடைசிச் சில வருடங்களாக இவனுக்கு இனிப்புக் கொடுத்து வந்தவள் சரஸ்வதி. அவள்தான் சொல்லிவிட்டாள் மணியத்திற்கு இனி குறிபார்த்துச் கூட முடியாது...

மணியத்தால் இதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

கனத்த மூன்றடி நீளத் துப்பாக்கியை தூக்குவதற்கு சங்கடமாய் வயது வந்ததை உணரும் சந்தர்ப்பங்கள் சிலவற்றைக் கடந்த சில நாட்களாக மணியம் உணர்ந்துதான் வருகிறான். துப்பாக்கியைத் தூக்குகின்ற போதெல்லாம் தோள் பட்டையில் ஒரு வித வலியை உணர்கிறான். இருந்து விட்டு எழும்பும்போது இலேசான தலை சுற்றல், இரவில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் சலம் விட எழும்புதல் என்று தேக நிலையில் சில மாற்றங்களை அவனால் சகித்துக் கொள்வது கஸ்டமாக இருக்கிறது நாரிப்பிடிப்பு வேறு! மூன்று நாட்களுக்கு முன் சரஸ்வதி “அட சீ..

இவ்வளவுதானா?” என்று சலிப்போடு கேட்டது அவனது ஆண்மைக்குச் சவாலாகப் பட்டது. காட்டிலே நண்பர்களோடு தலைவனாக நடைபோட்டு எதிர்ப்படும் விலங்குகளை நொடிப் பொழுதில் சுட்டு வீழ்த்தி தினமும் இறைச்சிக் கறியும், பொரியலுமாக இறைச்சி என்றால் வள்ளிக்கு அலாதிப் பிரியம். மகள் செல்விக்கும், அவள் வயிற்றுப்பேரன் சந்திரனுக்கும் கூட இறைச்சி என்றால் ஒரு கோப்பை சோறு கூடுதலாக எடுக்கும்.

சுரஸ்வதிக்கு மட்டும் என்னவாம்? எத்தனை நாட்கள் முழு ஈரலையே அவளிடம் கொடுத்து விட்டு வெறும் இறைச்சியோடு போயிருக்கிறான். முயல்கறி, பறவைக்கறி என்று அவள் ஆசையாய் கேட்கிறபோ தெல்லாம் தவறாமல் சுட்டு வந்து கொடுப்பான். உடம்பு உடம்போடு ஒட்டும் என்று கேட்டு பிடிப்பித்து வந்து ஆசை தீர்ச்சாப்பிடுவாளே! அவளுக்கு இப்போது உடம்போடு ஒட்ட விருப்பமில்லையாம்... பாவி.

“மணியத்திற்கு இனி குறிபார்த்துச் சுட முடியாது...” இந்த வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவரது காதில் நாராசமாக ஒலிக்கிறது. சுட்டுக் காட்டிறன்... சுட்டுக் காட்டிறன் என்று கறுவிக் கொண்டார். “எளிய பெண் ஜென்மம்...” நண்பர்களோடு காட்டிலே சிறாம்பி கட்டி, ஏத்திலே ஏறி அமர்ந்து கொண்டு குழுவனையும், மரையையும் குறி பிசகாமல் சுட்டு விழுத்தியதெல்லாம் வெறும் பழங்கதையா?

கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கும் பறவைகளை கைதட்டிப் பெரும் ஓசை எழுப்பிக் கலைத்து, அவை கூட்டமாய்ச் சிதறிப் பறக்கும் போது சுட்டு ஒரே தடவையில் இரண்டு மூன்று பறவைகளைப் “பொத் பொத்” என்று வீழ்த்தியது எல்லாம் இனி முடியாதா...? தலை மயிர் இன்னும் வெளுக்கவில்லை. அங்கொன்றும் இக்கொன்றுமாக வெள்ளிக் கம்பிகளாக.... இந்த மீகசையும் தாடை மயிரும் தான் கொஞ்சம் பிசகு பண்ணியது. “இந்தக் காலத்துப் பசங்க கடையோ ஏதோ ஒண்ணு பூசறாங்களே...” என்று நினைத்துக் கொள்வார். பின்னர் தனது நினைப்பை எண்ணிச் சிரிப்பார்.

இப்போது நண்பர்கள் அதிகம் அவரோடு காட்டுக்கு வருவதில்லை. எல்லாம் ஒரு வயசுக்குத்தானோ? பேரன் சந்திரனைத்தான் தேவைப்படும் போது கூட்டிச் செல்வார். “தாத்தா நீங்க அந்த நாளையிலையானையை சுட்டங்களாமே?” அவன் ஆர்வமாகக் கேட்கும்போது இப்பவும் பெருமிதம் மனதை தாலாட்டும். “தாத்தா... இனி இந்தத் துவக்கு வேண்டாம்... நல்ல மெசின் கண்ணோடு வேட்டைக்குப் போகலாம்... நாலைஞ்சு தரம் சுட்டாலாவது ஒண்ணை விழுத்தலாந்தானே?”

“உன் தாத்தா கவரி மான்பா... ஒரு தரம் குறி பார்த்துச் சுட்டால் சுட்டதுதான்...” காட்டிலே பேரனுடன் நடந்து கொண்டிருக்கையில் எதிரே ஒரு மான்! டோச்சை அதன் கண்களுக்கு அடிக்கும் படி பேரனிடம் கொடுத்து விட்டு மாணைக் குறி பார்த்தார்.

மானின் முகம் மங்கலாக இரண்டு மூன்று முகங்களாக அவரை அலைக்கழித்தது. அது திரும்பி ஓட முன்னரே வெடி வைக்க வேண்டும்.

“டூம்...”

கூடு பட்ட மான் அலறிக் கொண்டு ஓடி வீழ்ந்தது. ஆவேசம் வந்தவர் போல்

மானுகில் சென்று குத்திக் கிழித்து ஈரலைப் பிடுங்கி எடுத்தார். “இதைக் கொண்டு போய் சுரஸ்வதி மாமியட்டைக் கொடு. தாத்தா சுட்டமான்... சமைச்சு வைக்கட்டாம் என்று...”

இடியன் மணியத்தால் இனியும் சுட முடியும்.

அண்மையில் (2010 செப்டெம்பர் 30ம் திகதி) அலரி மாளிகையில் விமரிசையாக நடைபெற்ற அரச இலக்கிய விருது வழங்கும் வைபவத்தில் 2009 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த சிறந்த இலக்கிய படைப்புக்களுக்கான தெரிவில் தமிழ் மொழியிலான நூல்களிலே “சூயரம் சுமப்பவர்கள்” என்ற நாவல் அரச சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றது. நூலின் ஆசிரியர் நீ.பி. அருளானந்தம் இலங்கை சனநாயக சோஷலிசக் குடியரசின் ஜனாதிபதி மேதகு மகிந்த ராஜபக்ஷ அவர்களிடமிருந்து இவ்விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டார். தேசிய மரபுரிமைகள் மற்றும் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சர் கௌரவ பவித்ரா வன்னியராச்சி அவர்களும் காணப்படுகிறார்.

வசன வாக்கியமான புதுக்கவிதை

-அருள்மணி

“கவிதை” என்பதற்குச் சில சிறப்பம்சங்கள் உள்ளன. கற்பனைநயம், உவமை, உருவகம், பொருள் வளம் முக்கியம். மரபுக்கவிதையில் இவற்றுக்கு மேலதிகமாக சீர், தளை, எதுகை, மோனை முதலியன அமையும்.

இந்த அம்சங்கள் இல்லாதவற்றை “கவிதை” எனக் கூறமுடியாது. இன்னும் ஒரு முக்கிய விடயம். கவிதையின் பாடுபொருள் சிறப்பானதாக அமைய வேண்டும். அத்துடன் கவிதை வடிவமைப்பு உள்ளத்தைத் தொட வேண்டும். நல்ல சிந்தனைகள், நல்ல எண்ணங்கள் இதில் முக்கிய இடம்பெறும்.

“நரகல்” விடயங்கள், அசிங்கமான எண்ணங்கள், ஆபாசக் காட்சிகள் கவிதையில் இடம்பெறுவதில்லை. அப்படி இடம்பெற்றால் அக்கவிதை வாசகர் மத்தியில் அருவருக்கத் தக்க விடயமாகிவிடும். புதுக்கவிதை, கைக்கூ கவிதை எனச் சிலர் இக்காலத்தில் எழுதுகின்றனர். இத்தகைய கவிதைகள், கவிஞரின் கவித்துவத்திறமையின் போதாமையைக் குறிக்கும். கைக்கூ கவிதைக்குக் கூட வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று வரிகள் 17 வார்த்தைகள். ஆனால் இவ்விதி கடைப்பிடிக்கப்படுவதில்லை.

இத்தகைய கவிதைகளை எழுதுவோர் ஒரு வரியில் எழுத வேண்டியதை 3 வரியில் எழுதுவார்கள். ஒவ்வொரு சொல்லுக்கு ஒருவரி. ஒரு பக்கத்தில் 3/4 பாகம் வெறுமையாக விடப்பட்டு கவிதை 1/4 பக்கத்தில் இருக்கும். அல்லது ஒரு பக்கத்தில் 1/4 பக்கத்தில் ஆரம்பமாகி அடுத்த இரு பக்கங்களுக்கு நீளும். இவ்விதமான நடவடிக்கையால் ஒரு கவிதை எவ்வாறு சிறப்புப் பெறும். ஆகவே இவையெல்லாம் ஆற்றாதவன் செயல் என்பது வெளிப்படையாக. சில உதாரணங்கள். கவிஞர் வைரமுத்துவின் மகன் கபிலன் வைரமுத்துவின் “..... என்றன் கவிஞன்” என்னும் கவிதைத் தொகுதியிலிருந்து சில கவிதைகள்.

“கவிதைக்கு வெளியே” என்ற கவிதை
“ஒருமலை உச்சியில் நின்று கொண்டு
கிட்டத்தட்ட வானம் தொடுகிறேன்
என்னால் பறவையாக முடியவில்லை”

தொடர்ந்து.....

“சில கிளைகளின் மத்தியில்
குடியிருந்து பார்க்கிறேன்
ஒரு மலராக முடியவில்லை”

இதைப் பின்வருமாறு எழுதலாமே.

“மரக்கிளைகளின் மத்தியில் குடியிருந்து பார்க்கிறேன்
ஒரு மலராக முடியவில்லை”

“கீழே விழுந்த

பேனா எடுக்கும்போது”

இதை

கீழே விழுந்த பேனா எடுக்கும்போது

என ஒருவரியில் எழுதலாம் அல்லவா?

இந்த நூலில் உள்ள கவிதைகளில்
(இரண்டு வரி மூன்றுவரி கவிதை வரிகள் பின்வருமாறு ஒருவரி ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இதே அடிப்படையில் ஏனைய கவிதை வரிகளையும் ஒரு வரி ஆக்கலாம்)

01. மேகங்களின் ஆன்மாக்கள்

பூமியில் திரியும்

மார்கழி மாதம்

மேகங்களின் ஆன்மாக்கள் பூமியில் திரியும் மார்கழி மாதம்

02. ஊரே குளிரில்

உறைந்து கிடக்க

ஊரே குளிரில் உறைந்து கிடக்க

03. ஒரு நித்தியமான

தத்துவ வெளிச்சம் - அதில் பத்திரமான ஞான மௌனம்

ஒரு நித்தியமான தத்துவ வெளிச்சம் - அதில் பத்திரமான

ஞான மௌனம்

இவ்வாறு ஏராளமான கவிதைகள். கவிதை நூல்கள் நாளும் பொழுதும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன கவிதை வரிகள் இவ்வாறு என்றால் கவிதையின் பாடுபொருள் இன்னும் கேவலமாக உள்ளது. நாம் பார்க்கும் கவிதைகளில் 90% வீதமானவை காதலியைப் பற்றி அல்லது அவளால் ஏற்படும் தாபத்தைப் பற்றியே பன்னிப் பன்னிப் பேசுகின்றன.

ஒரு உதாரணம்

“கொன்றுவிடு” - கலைக்கேசரி மே 2010)

“உன்

வார்த்தைகளில் மட்டும்

சுகம் காணும் எனக்கு

தி டிரைன

நீ எப்போதாவது

பிரசவிக்கும் அக்கினி

வார்த்தைகள் என்னைக்

கொன்று விடுகின்றன”

இன்னும் ஒரு பிரபலமான கவிதைப் பொருள் ஏழையின் அவலம்.

“தொழிலாளர் வாழ்க்கை” - கலைக்கேசரி மே 2010)

01. “வயது வந்த மகனொருவன்
பருவம் வந்த மகள் ஒருத்தி
மனைவியுடன் நானும்
உறங்கிடுவோம் ஓர் அறையில்”

02. “வெட்கம் ஒரு புறம்
வேதனை மறுபுறம்
என்ன செய்வது
ஏழையாய்
பிறந்து வீட்டோடே”

கவித்துவம் இல்லாத கவிதை இவை. இவை “கலைக்கேசரி” போன்ற ஓர் கனதியான ஏட்டில் இடம்பிடித்தமை ஆச்சரியமே.

கவித்துவம் என்றால் என்ன?

சொல்லில், பொருளில், உருவகத்தில், உவமையில், அமையும் கற்பனைச் சிறப்பு.

சில உதாரணங்கள்

“உழவன் சேற்றில் கால் வைக்காவிட்டால்,

நாம் சோற்றில் கைவைக்க முடியாது” (சொல்லில் கவிதை)

“மண்ணில் வந்த நிலவே - என்

முடியில் பூத்த மலரே!” (உருவகத்தில், உவமையில் கவித்துவம்)

“கூட்டி வச்ச வாசலிலே

குப்பை போடப் பிள்ளை இல்லை”

(பொருளில் கவித்துவம் - சிந்தனையில் கவித்துவம்)

ஹைக்கூ கவிதை என்பது கவிதையே அல்ல. அது வெறும் விடுகதை. சு.முரளிதரன் பக்கங்களை வீணடித்து ஒரு நூலே வெளியிட்டிருந்தார். ஹைக்கூவில் சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

“வானம் கண்ணீர் சிந்தியது - மழை”

“வானத்தில் ஒரு வட்டக்கண்ணாடி - நிலவு”

“உலகத்துக்கு ஒரு வெளிச்சம் - சூரியன்”

இவையெல்லாம் கவிதை என்றால், சர்வசாதாரணமாக நாம் படிக்கும் சிறுகதை, நாவல்களில் இப்படியான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இடம்பெறுகின்றனவே. அவற்றை என்ன வென்று சொல்வது? ஆக இவற்றை எல்லாம் “குப்பைகள்” என்று ஒதுக்கித் தள்ளுவதே புத்திசாலித்தனம் ஆகும்.

புதுக்கவிதை எழுதுவோருக்கு ஒரு சின்ன வேண்டுகோள். பாரதியின் பாடல்களைப் பாருங்கள்.

“நெஞ்சில் உரமுமின்றி

நேர்மைத் திறனும் இன்றி

வஞ்சனை சொல்வாரடி கிளியே

வாய்க் சொல்லில் வீரரடி”

இவை சாதாரணமான வசனங்கள். இவற்றில் கவிதை என்னமாய்க் கொப்பளிக்கிறது பார்த்தீர்களா?

“சொந்தச் சகோதரர்கள்

துன்பத்தில் சாதல் கண்டும்

சிந்தை இரங்காரடி - கிளியே

செம்மை மறுப்பாரடி”

நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிகின்ற கலித்துவம் இவ்வரிகளில் கொப்பளிக்கிறது அல்லவா? புதுக்கவிதை எழுதுவோர்க்கு இவ்வரிகள் சமர்ப்பணம்.

சில புதுக்கவிதைகள் “மொடேர்ன் ஆர்ட்மாதிரி” அமைந்து விடுகின்றன. அக்கவிதை மூலம் சொல்லப்படும் செய்தி என்னவென்றே புரிவதில்லை. ஒரு ஆக்கத்தில் பொதிந்துள்ள செய்தி வாசகரைச் சென்றடையாவிட்டால் அவ்வாக்கத்தினால் என்ன பிரயோசனம்? புரியாதவர்களுக்குத் திறமை போதாது என ஒரே வரியில் தட்டிக் கழிப்பது அவ்வளவு விவேகமான செயல் அல்ல. சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

“நீண்ட புதை குழியின்
மரணங்கள் பற்றிய
குறிப்புகளைத் தயார் செய்தபடி
கூழியும் வாழ் நாட்கள்
கணிப் பொறிகள்
அறைகளின்
வெட்கைக் கனவின்
பேச்சுத்துணையற்ற
முடியும் கவிதையின் மொழி
குழந்தைகள்
வருகிறார்கள்
பேசுகிறார்கள்
குழந்தைகளை அதன்
அர்த்தங்களோடு புரிந்து
கொள்ள முடியாமல்
தவிக்கும் மனசு”

(“வழித்தடங்களில்” “மறுகா” கார்த்திகை, மர்கழி 2005)

தனிமையைப் பற்றிப் பேசுகிற இக்கவிதையில் உங்களுக்கு ஏதாவது புரிகிறதா? புரியாவிட்டால் இத்தகைய கவிதைகளை “மொடேர்ன் ஆர்ட்” கவிதை என்று நாம் அழைக்கலாமல்லவா? இவ்விடத்தில் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் “தெருப்புலவர் சுவர்க்கவிகள்”, “மகாகவி” யின் “குறும்பா” முதலியன நினைவுக்கு வருகின்றன. சுவர்க்கவிதை

“ஹைக்கூ” கவிதைக்கு நிகராகும். குறும்பா ஒரு புதிய கவிதை வடிவம். நகைச் சுவையை நோக்காகக் கொண்டது. “கைக்கூ” கவிதை என்று பார்க்கும்போது நமது திருக்குறள் சிறந்த ஹைக்கூ கவிதை ஆகிறதல்லவா. 1½ அடியில் அமைந்த சிறப்பான ஹைக்கூ கவிதை.

01. “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின், இவ்வாழ்க்கைப் பண்பும் பயனும் அது.”
02. “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு.”
03. “ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும், தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்”

ஹைக்கூ கவிதையாளரின் வரைவிலக்கணத்திற்கேற்ப ஒவ்வொரு குறளும் 3 வரிக்குள் அடங்கும். இன்னும் சொல்லப் போனால், சிறுவர்களுக்கான நமது அறநெறிப்பாடல்கள் கூட சிறந்த ஹைக்கூ கவிதைகள் ஆகிவிடுகின்றன சில உதாரணங்கள்

01. அன்னையும் பிதாவும்
முன்னறி தெய்வம்	02. இல்லறமல்லது
நல்லறமன்று
03. ஆலயம் தொழுவது
சாலயம் நன்று	04. ஈயார் தேட்டைத்
தீயார் கொள்வர்.

புதுக்கவிதை என்று எடுத்துக் கொண்டால் சங்ககாலப் பாடல்கள் சில சிறந்த புதுக் கவிதையாக அமைகின்றன. சில உதாரணங்கள்.

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா (புறநானூறு)

இன்றைய புதுக்கவிதையாளர்கள் இவற்றை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு அகவற்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா வடிவிலேனும் தமது கவிதைகளை அமைத்தல் தகும். ■

இறுதி வீடுகள்

-ஏறாவுர் தாஹிர்-

ஆறடிநீள், மூன்றடி அகல,
நாண்டி ஆறு... கல், மண் வீடுகள்!
மாடி மனைகளில்,
மாளிகை வதிவினில்
கோடி பணம், பொருள்
தேடிடும் இடங்களில்,
வாட்டும் வறுமை
காட்டும் தலைகளில்,
முதிய வயதினர்
இளைஞர், யுவதியர்,
நோயும் மருந்துமாய்
பாயில் தூடிப்பவர்...
இரண்டும் முடிந்தபின்,
மரணம் நிகழ்ந்தபின்
உறையும் வீடுகள்!
மறையும் வீடுகள்!
பார்த்துப் பார்த்துக்
கட்டிய வீடுகள்
பளிங்குக் கற்கள்
பதித்த வீடுகள்
நென்னையின் கிடுகுகள்
பின்னிய வீடுகள்,
களிமண் பிசைவினால்
கட்டிய வீடுகள்,
"கார்ப்போட்" மட்டைகள்
ஒட்டிய வீடுகள்,
கடைத்தெரு முடுக்கிடை
புடைத்தெருவும் வீடுகள்,
சேரி வீடுகள்,
சேற்று வீடுகள்....
இவற்றுளில் வாழ்பவர்
இறுதியில் உறைதலை,
ஆறடி நீள், மூன்றடி அகல,
நாண்டி ஆறு... கல், மண் வீடுகள்!

நாண்டி ஆறு... கல், மண் வீடுகள்!
இறுதி வீடுகள்!
இருட்டறை வீடுகள்!
குளிசூட்டப்படா
குறுகிய வீடுகள்!
நிமிர்வும், நிற்கவும்
இயலா வீடுகள்!
வெளியே செல்ல
முடியா வீடுகள்!
வெளிச்சம் காணா
வெற்று வீடுகள்!
"பந்தா"த் தனங்கள்
பலிக்கா வீடுகள்!
உறவுகள் உதவா
உள்ளூறை வீடுகள்!
கப்புணர், செவிப்புணர்
இயங்கா வீடுகள்!
வாய்பேசாத
வாறாய் வீடுகள்!
பூச்சி, புழுக்களின்
புகலிட வீடுகள்!
இறப்பினை நினைப்போர்
இரண்டகம் புரிந்தலை,
பிறர்மனம் நோகப்
பழு, சூழி செய்தலை,
பாவக் குழியினுள்
நாவிக் கிடத்தலை,
இல்லார் வாழ்வில்
பொல்லாந் கிண்புத்தலை...
விடுதலால் இறையருள்
பெறுதலால் மோட்சு,
ஆறடி நீள், மூன்றடி அகல,
நாண்டி ஆறு... கல், மண் வீடுகள்!

இளையோர் பக்கம்

கீழ்க்கண்ட தலைவரோடு சேர்ந்து, சூக்கங்களை சிலம்பு வேண்டிய முகவரி:
இளங்கதிர், மே/பா, 'செங்கதிர்' ஆசிரியர்.
இல.19, மேல்மது வீதி, மட்டக்களப்பு.

பெயர் :

செல்வி. சஷ்மீகா ரமேஷ்

தற்போது கொழும்பு பிஸப்
கல்லூரியில் 11ம் ஆண்டில்
கல் விபயிலும் மாணவி
செல்வி. சஷ்மீகா ரமேஷ்
கொழும்பு மகளிர் கல்லூரி
கொழும்பு பாடசாலைகள்
மட்டத்தில் நடாத்திய
"தேன்தமிழுக்கு ஆரம் 2010"
தமிழ்த்தினப் போட்டியில் (மேற்பிரிவு கட்டுரை) முதற்பரிசு
பெற்றுள்ளார். பரிசளிப்பு விழா 17.09.2010 அன்று கொழும்பு
மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்றது. இவர் கொழும்பில் வதியும்
மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த ரமேஷ் - ரோகிணி தம்பதிகளின்
முத்த புதல்வியாவார்.

**“தேன் தம்முக்கு ஆரம் 2010”
தமிழ்த் தீனப்போட்டிகளில் பங்குபற்றிய
கொழும்பு பாடசாலைகள்**

01. திருக்குடும்ப கன்னியர் மடம்
02. பிஷொப் கல்லூரி
03. பரிதோமாவின் பாடசாலை, கல்கிசை
04. புனித பிரிஜெட் கன்னியர் மடம்
05. புனித சூசையப்பர் கல்லூரி
06. கொழும்பு இந்து மகளிர் கல்லூரி
07. மெதடிஸ்ட் கல்லூரி
08. பரிதோமாவின் கனிஷ்ட பாடசாலை
09. உவெஸ்லி கல்லூரி
10. றோயல் கல்லூரி
11. சாந்தபேதுரு கல்லூரி
12. சாந்த கிலேயர் கல்லூரி
13. இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரி
14. பம்பலப்பிட்டி இந்து கல்லூரி
15. டி.எஸ். சேனாநாயக்க கல்லூரி

**சமுதாயத்தில் மனிதனுக்குப் பூரணமான வளர்ச்சியைத்
தருவது கல்வித் தகுதி அல்ல, சிறந்த மனப்பான்மையே**

கொழும்பு பாடசாலைகளுக்கிடையேயான போட்டிகளில் மேற்பெரிய முதலாளிப் பெற்ற கட்டுரை

“ஒழுக்கம் வீழ்ப்பந் தரலான் -
ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்”
என்றும் “ஒழுக்கத்தின் எய்துவர்
மேன்மை - இழுக்கத்தின் எய்துவர்
எய்தாப் பழ” என்றும் திருவள்ளுவப்
பெருந்தகை, இன்றைக்கு இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முன் மொழிந்த குறளானது,
மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழ வழிகோலு
கின்றது. ஒழுக்கம் எனும் பஞ்ச அட்சரங்

களும், மனிதனிடம் வித்திடப்பட வேண்டிய
சிறந்த மனப்பான்மைகளை தன்னுள்
அடக்கிய தொகுப்பு என்றால் அது
மிகையாகாது.
கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலம்
தொட்டே மனிதனிடம் குடிகொண்டவைகள்
மனப்பான்மையே தவிர கல்வியல்ல. அந்தக்
காலம் என்றழைக்கப்படும் புராதன
காலத்தில் வாழ்ந்து, இன்றும் எம்

நெஞ்சப்பள்ளிகளினின்று நீங்காமல்
சான்றோர்கள் வாழக் காரணம் சிறந்
தமனப்பான்மைகளை தம்முள் அவர்கள்
வித்திட்டு வேருன்ற செய்தமையாலாகும்.
சிபிசக்கர வந்தி மன்னுயிர் காக்க தன்னுயிர்
மாய்க்கச் சென்ற அந்தச் சம்பவம் இன்றும்
மனுக்குலத்தினால் ஏற்று போற்றப்
படுகின்றது.

“வெட்டளவை மெத்தளவை
வெல்லாவாம்” என்ற நல்வழிக்கு
இணங்க, மகாத்மா காந்தி வாழ்ந்து
வழிகாட்டினார். ஆங்கிலேயர் தம்
ஆயுதங்களால் கரம் பற்றிய இந்தியாவை,
காந்தி மீண்டும் இந்தியர்களுக்கு
பெற்றுத்தந்தது தான் பெற்ற “பாரிஸ்டர்”
பட்டத்தின் துணை கொண்டல்ல. நேர்மை
வழி நின்று அவர் நடத்திய அஷ்ரம்சை
போராட்டத்தின் துணை கொண்டேயாகும்.
அப்துல் கலாம் பற்றி அறியாதார் இவ்வு
லகில் இல்லை. படிப்பால் உயர்ந்தாலும்,
ஆணவமற்ற, எளிமையான வாழ்வை
மேற்கொள்ளும் அவரது வாழ்க்கையே,
அவரை சமுதாயத்தில் பூரண உயர்ச்சிக்குக்
கொண்டு சென்றது.

கதைகள்தான் எம் வாழ்வின் பிரதிபலிப்பு.
அந்த வகையில் ஜேன் ஒஸ்தினது ஒரு
கதையான “பிரிட் அன்ட் பிரஜ்”
இல் டார்சினும் கதாபாத்திரம், சிறந்த கல்வி
பெற்ற அறிவாளனாகக் காட்டப்பட்டிரு
ந்தாலும், பிறர் குறையை சுட்டிக் காட்டும்
இயல்பு, செருக்கு, பிறரை அடக்கிய
செய்தல் எனும் அவனது குணங்கள்,
சமுதாயத்திலிருந்து பிரிதாக்கப் பட்டவனாக
அவனை எம் மனக்கண்ணில் நிறுத்து

கின்றது. பின்பு அவன் தன் குணங்களை
மாற்றி சிறந்த மனப்பான்மையுடையவனாக
வரும் போது, சமுதாயத்தில் மிளிரும்
தாரகையாய் உயர்வை எய்துகிறான்.

“யாவருக்குமாம் உண்ணும்
போதொரு கைப்பிடி” எனும்
திருமந்திரம், தானம் செய்வதன்
அவசியத்தைக்கூறுகிறது. தானம் செய்தலும்
ஒருவகை சிறந்த மனப்பான்மைதான்.
மஹாபாரதத்தில் தலைத்தோங்கும் கொடை
வள்ளல் கர்ணன். முறையான கல்வி
பெற்றிலன், எனினும் தன் சிறு பராயம்
முதலே, தன்னுள் பயிரிட்ட தானம் செய்தல்
எனும் மனப்பான்மையே இறுதியில்
அவனது உயிர்ப்பிரிவு இடம்பெற
முடியாமால் தடுத்தது எம் மனதில் அவனை
நிறுத்தியது.

“சங்கே குழங்கு” என கூறிய பாரதியார்
-கறியதாவது, “பொய் சொல்லக்
கூடாது பாய்யா”. இன்றைய காலத்தில்,
சிறார்கள் பொய் சொன்னால் பெரியோர்
அவர்களை எவ்வாறு திருத்துவார்கள் எனின்
“நீ அரிச்சந்திரன் போல் இருக்க வேண்டும்”
என்றே. இவ்வாறு சொற்கள் மூலம்
மட்டுமன்றி எழுத்து வடிவிலும் உலகளாவிய
ரீதியல் போற்றப்படும் அரிச்சந்திரன்,
இன்றும் புகழ்பெறக் காரணம் அவர் பேசிய
உண்மை. பல பட்டங்களையும்
விருதுகளையும் தனதாக்கிக் கொண்டிரு
ந்தாலும் எளியோருக்காக ஏங்கி,
அவர்களுக்காகப் போராடிய பாரதியின்
நல்லெண்ணமே பாரதியை சமுதாயத்தில்
சிறந்தவனாகப் பார்க்க வழிகாட்டியது.

“கடமையைச் செய், உயர்வை அடைவாய்” எனும் கீதாசாரத்தில் விளிக்கப்படும் கடமையானது சிறந்த மனப்பான்மைகளுள் இன்றியமையாதது. தனக்கிடப்பட்ட கடமையிலிருந்து பிசகாமல் அதனை செவ்வனே செய்த கசாப்புக் கடைக்காரன் ஞானம் பெற்றதாக வீராசாமியாரின் பதிவிரதையின் சரித்தரம் கூறுகிறது. இங்கு விளக்கம் கூற நான் முயல்வது யாதெனின், கடமையைச் செவ்வனே செய்யும் சிறந்த மனப்பான்மையானது, கசாப்புக் கடைக்காரனை ஞானம் எனும் உயர்வைப் பெற உதவியது.

“பொறுத்தார் பூமியாள்வார்” என்பது சான்றோர் வாக்கு. மெய்வாக்கு. இன்றைய காலத்தில், தாம் பெற்ற கல்விச் செருக்கின் மிகுதியால் பொறுமை எனும் சிறந்த மனப்பான்மையை இழந்து பொறாமையை தம்முள் புகுத்தியுள்ளனர். ஆனால் சிறந்த மனப்பான்மையானது

அந்தத் தீய எண்ணத்தை ஊதையிற் பட்ட பூளைப்பூவென சிதைத்து மனிதனை சமுதாயத்தில் பெரிய அந்தஸ்த்தைப் பெற வழிகாட்டுகிறது. அந்தக் காலத்தில் கல்வி உயர்வை கொடுத்தது. இன்றைய காலத்தில் நற்பண்புகள் இல்லாதவர்களிடம் இணைந்துள்ள கல்வியானது உயர்வைக் கெடுத்து தீயஎண்ணங்களை, தீய மனப்பான்மை களைப் புகுத்தி, சமூகத்தில் கீழ் தள்ளப்பட காரணமாயிருக்கிறது. ஆனால் சிறந்த மனப்பான்மையானது கல்விபுடன் சேர்ந்து அல்லது சேராமலேயே பூரண உயர்ச்சியைக் கொடுக்கிறது.

“பட்டனன் என்ற பொழுதும் எளிமையில் படுகிலேன் யான்” எனும் கூற்றுக்கிணங்க சமுதாயத்தில் உயர்ச்சி பெற்றவராகவே நாம் ஒவ்வொருவரும் மடிய வேண்டும். வாழ்வது பல நாளில்லை, ஆனால் வீழும் முன் சிறந்த மனப்பான்மை வாயிலாக, பூரண உயர்ச்சிபெற்று வாழ்வோமாக! ■

யோகா யோகேந்திரன் எழுதும்
“மீண்டும் ஒரு காதல் கதை”
(தொடர் நாவல்)
அடுத்த இதழிலிருந்து ஆரம்பமாகிறது.

பகிர்வு

எழுத்தாளர்களே! / கலைஞர்களே! / ஊடகவியலாளர்களே! / கிலக்கிய ஆர்வலர்களே! நங்கள் படித்ததை - பார்த்ததை - கேட்டதை - அறிந்ததை இங்கே பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, நண்பகல் பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். நாலைந்து நாட்களாக மழை இல்லை. வெயில் அகோரமாக எறித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்ணொறுவ விவசாய ஆராய்ச்சி நிலைய உத்தியோக பூர்வ விடுதியின் முற்றத்தில் பலா மரத்தின் நிழலில் கதிரை போட்டு உட்கார்ந்து ஞாயிறு தினக்குரல் பத்திரிகையினை வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். பக்கத்தில் இன்னொரு கதிரையில் செங்கதிர், வீரசேகரி வார வெளியீடு, ஞானம், மல்லிகை, சுவைத்திரள் ஆகியன வாசிப்புக்குத் தயாராக இருந்தன. விடுதிக்கு நேர்முன்னால் உள்ள நெல்வயல்கள் பச்சைப் பச்சென்று அழகாகக் காட்சி தருகின்றன. அழகாகக் காட்சி அடையும் விட அழகாக இருக்கின்றது. வயல்களினூடாக வீசிக் கொண்டிருந்த காற்றின் சுகத்தை அனுபவித்தபடி பத்திரிகையில் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியிருந்த நான் வேறெந்த விடயத்தையும் கவனிக்கவேயில்லை. அப்போது எனது அம்மா வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளிக்கத வடிக்கு வந்தா. திடீரென்று எனக்கு முன்னால் பார்வையைப் பதித்தபடி “ஐயோ தம்பி முன்னாலை நாகபாம்பு” என்று சத்தமிட்டா. நான் உடனும் கண் முன்னே பிடித்திருந்த பேப்பரை விலக்கிப் பார்த்தேன். எனக்கு முன்னால் நாகபாம்பொன்று சினிமா பாணியில் படமெடுத்தபடி நிற்கின்றது. நான் காலைக் கொஞ்சம் நீட்டுவதாக இருந்தால் பாம்பின் மேல்தான் நீட்ட வேண்டும். அதனால் திடீரென்று

கதிரையின் மேல் காலை வைத்து எழுந்து நின்றேன். “தம்பி தடியைக் கொண்டு ஓடிவா” என்று மகனை அழைத்தேன். மகன் ஓடிச் சென்று பின்புறவேலியில் நின்ற கிளிசறியா மரத்தின் கிளையொன்றை முறித்து எனக்குப் பின்புறமாக கொண்டு வந்து தந்தான். நான் பக்கத்துக் கதிரையில் கால் வைத்து நிலத்தில் இறங்கிக் கொண்டேன். பாம்பு நின்ற இடத்திலே அப்படியே நின்று கொண்டு எனது அசைவுகளைக் கவனிப்பது போல இருந்தது. நான் பாம்பை அடிக்க ஆயத்தமானேன். அப்போது அம்மா சொன்னா “நல்ல பாம்பை அடிக்கக் கூடாது; அது போகட்டும் விடு” என்று. அது போனால்தானே விடுவதற்கு. புதூர் நாக தம்பிரானையும், நயினை நாகபூஷணி அம்மனையும் உதவிக்கு அழைத்த அம்மா “நாகராசாவே போய்விடு” என்று அஹிம்சை முறையில் சொல்லிக் கொண்டு நின்றா. நீண்ட நேரம் படத்தைச் சுருக்காமல் அப்படியே நின்ற பாம்பு பின்னர் ஒருவாறு படத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு பக்கத்துக் காணிக் குட் சென்று மறைந்தது. அம்மாவும் நானும் மனைவியும் பிள்ளைகளும் அப்பாடா என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டோம். எனது வாழ்க்கையில் நடந்த மறக்க முடியாத சம்பவங்களில் இதுவும் ஒன்றாக அமைந்து விட்டது. (மேலே சொன்னதெல்லாம் உண்மை, உண்மையைத் தவிர வேறொன்று மில்லை) ■

கா.தவயாலன், கண்ணொறுவ, பேராதனை

கண்ணாடிக் கி

99.. 99..

-க.காண்டபன்-

“பாடசாலை மாணவர்கள் ஒவ்வொரு வரினதும் இலட்சியம் பல்கலைக்கழகம் என்ற உயரிய கல்விச்சாலையை அடைந்து அங்கு பட்டம் பெற வேண்டும், அதற்காக கடுமையாக உழைக்க வேண்டும், பல்கலைக்கழகம் சென்றால் உங்கள் வாழ்வின் உச்சியில் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும்.....” என்ற தமிழ் ஆசிரியரின் வழமையான நச்சிப்பு அது, அதைக் கேட்டே பல்கலைக்கழகம் பற்றி கனவு கண்ட மாணவர்களுள் ரகு முக்கிய புள்ளி. உழைப்பிற்கேற்ற பலனும் கிடைத்தது.

கிணற்றுத் தவணையாய்க் கிடந்தவன் வெளியே வந்தது என்னவோ பல்கலைக்கழகம் சென்றுதான். இதை இன்றைக்குக் கூட அவன் கற்பூரம் அடித்துச் சத்தியம் பண்ணத் தயார்.

பல்கலைக்கழக நாட்கள் வாரங்க ளாகின. வாரங்கள் மாதங்களாகி மாதங்கள் வருடங்களாகிய போது தான்,

அவன் படித்த பழைய கவிதையொன்று ரூபகத்திற்கு வந்தது.

“வெளியே உள்ளவர்கள் எப்படா!

உள்ளே போவோம் என நனைப்பதும்,

உள்ளே போனவர்கள் எப்படா!

வெளியே வருவோம் என நனைப்பதும், பல்கலைக்கழகத்தில்.”

இந்த வரிகளின் உண்மை அவனுக்கு விளங்கியது. இது அவன் மனதில் ஏற்பட்ட முதல் கோணல்.

இனம், மதம், மொழி என இரண்டுபட்டுப் போன நாட்டில், தமிழன் “வந்தான் வரத்தான்” என்ற பெயரோடு எதுவும் செய்யமுடியாத கையலாகாதவனாக வாழும் உரிமையே கேள்விக்குறியாக் கப்பட்ட நிலையில், பட்டம்படித்து அதைமுடித்து வருவதென்னமோ

கின்னஸ் சாதனைதான். அவனுடன் உயர்தரம் படித்த சகாக்கள் மோட்டர் சைக்கிளில் முன்னால் வந்து ஸ்பீட்டரேக் போட்டு “என்னடா மச்சான் இன்னும் பைல விடல போல” எனக் கேட்கும் போது மனதில் முள் குத்தியது என்னவோ உண்மைதான். “சீ... NGO போனா இவனுகள் நாளைக்கு ரோட்டில்” என எண்ணியே மனதைத் தேற்றிக் கொள்வான்.

ஒருவாறு பட்டமும் பெற்றாகி விட்டது. இனி வேலை தேடும் படலம் ஆரம்பம். முதலில் வேலையில்லா பட்டதாரி சங்கத்தில் பெயர் பதிவு. தொடர்ந்து சாலைமறியல், ஊர்வலம், சாத்வீகப் போராட்டம், உண்ணாவிரதம் இவையே இன்றைய பட்டதாரிகளின் நிகழ்ச்சி நிரல். இதற்கு ரகுவும் விதிவிலக்கா என்ன? “பட்டதாரிகளின் கவனயீர்ப்பு போராட்டம்” என்ற பெயரில் செய்யப்பட்ட போராட்டத்தில் “நீங்கள் கவனம்!!” எலக்ஷென் வரட்டும் பார்ப்போம்! என்ற பதிலே வந்தது. “படித்தும் வேலையில்லாமல் ரோட்டில் திரியிறமே...” இது அவன் மனதில் ஏற்பட்ட அடுத்த கோணல்.

படைத்தவன் படியளக்க மாட்டானா? என்ற நம்பிக்கையுடன் தினமும் “கிரி கொமினிகேஷன்” வாசலில் நின்றதன் பலன், “08.02.2010 அன்று 2.30

மணிக்கு கொழும்பில் உள்ள எமது திணைக்கள தலைமையகத்தில் நேர்முகப் பரீட்சை. தவறாது சமூகமளிக்கவும்.” செய்தி தந்தது தந்தி. இன்னும் இரண்டு நாட்களே உள்ள நிலையில் அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அங்கு உறவுகளும் இல்லை, நண்பர்களும் இல்லை. இரண்டு தடவைகள் சுற்றுப் பயணம் செய்துள்ளான். அவ்வளவுதான். அந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு கொழும்பு வீதியில் இறங்க அவன் தயாரில்லை. இந்நிலையில் அயலவர் ஒருவர் கொழும்பு வந்தால், தான் உதவி செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

“பஸ்சில் ஏறிவிட்டேன்..... பஸ் புறப்பட்டு விட்டது...” என ஆரம்பித்த அவனது நேரடிவார்ணனை சரியான கால இடைவெளியில் தொடர்ந்தது. போனை நசுக்கிய படியே “சிவாப்பா....! நீங்க சொன்ன மாதிரி ஐந்து லாம்புச் சந்தியிலே இறங்கித்தன், நீங்க வாறீங்களா...?” எனக் குரல் கொடுக்க “தம்பி! முன்னுக்கிருக்கிற ஹோட்டலில் இரு. இந்தா வாரேன்...” என்றார்.

கொவ்வைப் பழம் போல் இருந்த அவரின் இரண்டு கண்களும், ரகு தொலைபேசியில் படுத்திய தொல்லைக்கு சான்று கூறின. ஸ்கூட்டியில் வந்தவர் ரகுவை மகளின் வீட்டில் தங்க

வைத்தார். மதம், மொழி, இனம் கடந்து மனங்கள் வென்றதை ரகு அங்கே கண்டான். ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாத அசத்தலான கவனிப்பு. நேரம் நெருங்கியதும் ரகு இன்டவிக்கு போவதற்குரிய ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டான்.

உச்சி வெயில் மண்டையைப் பிளந்தது. சிவாப்பாவிடம் ஆட்டோயிருந்த படியால் இராஜகிரியவிற்கு செல்வதற்கு வசதியாக இருந்தது. ஆட்டோபிடித்து செல்வதென்றால் கடைசி 500 ரூபாயாவது கேட்டிருப்பான்.

அங்கே சென்றதும் “ஆ... மச்சான் வா... உனக்கு எத்தனை மணிக்கு, நாங்கள் காலையில் வந்ததடா! இன்னும் அவனுகள் உள்ள கூப்பிடல...” என்றான் பிரதீப். அதைக் கேட்டதும் ரகுவிற் குதாக்கிவாரிப் போட்டது. “காலையில் வந்தவனுக்கே இன்னும் முடியல... அப்ப நமக்கு...” நாளைக்கென்று சொன்னா வாறல்ல, அந்த மனுஷனை இதற்கு மேல் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது” என நினைத்தக் கொண்டே “அப்ப... இங்க என்ன நடக்குது...” என்றான் ரகு.

“அதென்னத்தப் பேசற மச்சான், இங்கே வேலை செய்வனுகள் அவனுகளுக்கு தெரிந்தவர்களைக் கூட்டித்துப்

போறானுகள். இங்க நமக்கு தொண்டத் தண்ணியும் காயுது, பசி வேற...” என்றான் பிரதீப், மிகவும் சலிப்பான குரலில். முஸ்தபாவோ சீனியர். இந்தக் கதையைக் கொஞ்சம் கேளுங்க என ஆரம்பித்தான். “அப்பிளிகேஷன் போடாமலே நாவபேரு. இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் யார்கிட்ட செல்தோ...?”

தலைமையகங்களில் மாட்ட வேண்டிய படங்கள் பைல்களுக்குள்ளே ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன, குடும்பத்தோடு சிரித்தபடி, ரகு ஜாடையர் இந்தக் கூத்தை முஸ்தபாவிடம் காட்ட, “சீ... போங்க.... இதென்ன! பலர் விண்ணப்பிக்காமலே சிபாரிசு கடிதங்களுடன் மட்டுமே வந்தனர்என்ற. வேறு பண்டம் எதையும் கையில காணல. சிலருக்கு சிபாரிசு கோல்கள் வேறு, இந் கொடுமைகளைத் தான் இவ்வளவு நேரமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறம்.” என்றான் விரகதியாக.

பசி வயிற்றைக் கிள்ளவே, ரகு உட்பட சிலர் பொறுமையிழந்தவர்களாய் தலைமையகம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அப்போது உத்தியோகஸ்தர்களில் ஒருவன் “சீ... எங்க போறீங்க, பேசாம வீட்டுக்குப் போங்க.. இங்க ஆட்களெல்லாம் எடுத்தாச்சி. உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்?” என்றான்.

அதிகார மமதை அந்தத் தொனியிலே தெரிந்தது. முகத்தில் அறைந்த அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே “இரையைக் காவும் சிங்கங்கள்” போல பாய்ந்தார்கள் அவன் மீது. “கலகம் பிறந்தால்தான் நியாயம் பிறக்கும்” என்று கம்மாவா சொன்னார்கள்.

ஒருவாறு உள்ளே போனதும் நோட்டுகள் போல் சான்றிதழ்கள் பிரட்டப்படவே, ரகு ஏதோவொரு வங்கியில் நிற்கின்றோமா என நினைத்து ஒரு தடவை கிள்ளியும் பார்த்துக் கொண்டான். அதைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் இரண்டொரு கேள்விகள், சில பதிவுகள், “சரி நீங்க போகலாம்” என்ற விடை.

ஒரு பெரு முச்சை ஆழமாக விட்டுக் கொண்டே வெளியே வந்த ரகு, நண்பர்களிடம் போய் “மச்சான், இனி கொழும்புல நடக்கிற இன்டவியென்றா வாறல்ல. அப்படியொரு வேலையும் தேவல்ல. கம்மா நாம் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மட்டக்களப்பு என பஸ் ஏறி வந்தா இங்க, அவன் அவன் இஸ்டத்திற்கு என்னென்னவோ செய்யுறானுகள். இதற்கு செலவழிக்கிற காச பேசாம உண்டியலில போடலாம்”. என ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தான். பக்கத்தில் நின்ற யாழ் நண்பனும் பெரிதா தலையாட்டி ஆமோதித்தான்.

இனி என்ன செய்வது, அவரவருக்குரிய இடங்களை நோக்கிப்புறப்படலானார்கள். ரகு மட்டக்களப்புக்கு புகுபண்ணுவதற்காக கோழிக்கடை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

பஸ் சிலிருந்த படியே காலை நிகழ்வுகளை அசைபோட்ட போது,

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலை கெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்..”

என்ற பாரதியின் கவிவரிகளே ரகுவின் மனதைத் தொட்டன.

வெள்ளவத்தையை பஸ் அடைந்த போது அருகில் வந்த ஒருவர் ரகுவின் தோளிலே தட்டி “தம்பி சீட் புகுபண்ணினதா?” எனக் கேட்டார். டிக்கட்டை அவரிடம் நீட்டியபோது, அவரும் நீட்டினார். இருவருக்கும் ஒரே இலக்கமிடப் பட்டிருந்தது. முதலில் இருந்ததால் சீட் தப்பியது. வரும் போது பின்னையாருக்கு தேங்காய் உடைத்தது அப்போதுதான் ரூபகத்திற்கு வந்தது ரகுவிற்கு. மனிதர்களைப் பற்றி நினைக்கவே கண்ணைக் கட்டியது தாக்கம், வசதியாக சாய்ந்து விட்டான் ஒரு கோணலாக. ■

ஓர் அந்முகமும் சமூகமானுடவியல் கருத்தாடலும்

சண். பத்மநேசன் BA.(Hons) M.A - கிலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகம்

உலகப் புகழ் பெற்ற பல மானுடவியலாளர்கள் இலங்கையின் கிராமியச் சமூகங்கள் பற்றி பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். அவற்றுள் E.R. Leach (1961) இனது "Pul Eliya", Nuryalman (1967) இனது "Under The Bo Tree", Gananath Obeysekere இனது (1967) Land Tenure in Village Ceylon : A. Sociological and Historical Study" ஆகியவை பிரசித்தம் பெற்றவை. இவர்களது ஆய்வுகளின் பிரகாரம் இலங்கையின் கிராமியச் சமூகங்கள் நிலம், நிலப்பங்கீடு, நில உரிமை, நீட்சாசனக்குளம், தாகோப (Dagoba) (விகாரை/தாதுகோபம்), போன்ற முக்கிய அம்சங்களால் நிர்மாணம் பெற்றவையாய் இருந்துள்ளன. உதாரணமாக இலங்கையின் பாரம்பரிய கிராமம் (Traditional Village) என்ற எண்ணக்கருபற்றி கணநாத் ஒபயசேகர (1967) மெடகம (Medagama) எனும்

கிராமியச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வில் கூறுகையில், கிராமம் என்பது நிலம் அது அதனை நிர்மாணித்த மூதாதையினரால் சொந்தம், உரிமை கொண்டாடப்படும். இக் கிராமிய நிலமானது, அம் மூதாதையிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற பரம்பரையினருக்கு கால்வழியினருக்கு (Leneage) போதியளவுப்பிரமாணத்தில் பங்கிடப்படும். கிராமத்தில் உள்ள அங்கத்தவர்களுக்கும் நிலத்திற்கும் இடையே உளவியல் சார் ஒட்டுறவு இருக்கின்றது என்பார் இவர். (Bechert Heinz(ed) 1960) இராஜரட்டை பகுதியைச் சேர்ந்த கிராமங்கள் குளத்தை (Wewa) மையமாகக் கொண்டு எழுச்சி பெற்றவையாம். குளம் என்பது வெறுமனே நீர் என்பதற்கு அப்பால் அதன்பால் எழும் கால்வழி உரிமை, சடங்குரிமை, நீர் உரிமை, குறிப்பிட்ட சாதிக்குழுவினரின் மேலாதிக்கம், இருப்புநிலை போன்ற சமூகப்பண்புகள் மானுடவியலுக்கு புதுவரவாகின்றன.

இத்தகைய ஆய்வுப் பிரயோகத்துடன் இலங்கையில் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களைநோக்கின் அவை கோயிலை மையமாகக் கொண்டு எழுச்சி பெற்றவையாக தென்படும் நிலை. அந்தவகையில் வடமாகாணத்தில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்து கிராமியச் சமூகங்களும் அவ்வாறே.

"திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூரும் அடவிகாடே" எனும் அப்பர் தேவாரமும், "கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" எனும் மூதுரையும் மற்றும் பலபிற இதரவாசகங்களும் ஒரு ஊருக்கு கோயிலின் அவசியத்தை மொழியினும், சமயம், நுண்கலை, தத்துவம்சார் அணுகுமுறைகளுக்கு அப்பால் சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் தழுவிய காரணிகளான சாதி, குறிச்சி, பகுதி, வட்டாரம், கால்வழி சார்ந்த நிலையில் எழுச்சி பெறும் பல போராலயங்களும், சிற்றாலயங்களும் உணர்த்துவது அந்தஸ்து வெளிப்பாடும். ஸ்திரீப்பாடும், தக்கவைப்பதும், நிலை பேறு அடைதலும், சாதியம் சார் தீவிரமும், மேலாதிக்கமும் போன்றனவாம்.

அந்த வகையில், யாழ்ப்பாணத்து கிராமங்கள் தம்மகத்தே கொண்ட வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு எனும் பிரிவுகளுடன், சாதியரீதியாக குறிச்சி, வட்டாரம், சார்ந்த பண்புகளடியாக எழுச்சியுறும் கோயில்களை கொண்ட சமூகமாக முகியும் நிலையானது யாழ்ப்பாணத்து இத்தகைய சமூகங்களை "கோயிற் சமூகம்" என எண்ணத்துணிதல் சாலப்பொருந்தும். ஆலயம்

ஒவ்வொன்றும் விடயக்கலை ஆய்விற்கு (Case Study) உட்பட வேண்டியது. அதன்பால் ஒவ்வொரு ஆலயமும் வேறுபட்ட பரிணாமத்தையே காட்டும். மற்றும் அதுசார்ந்த சமூக வெளிப்பாடுகளை சமூகவியல் நோக்கில் முழுதளாவிய அணுகுமுறை (Holistic Approach) மற்றும் பல்துறைசார் அணுகுமுறை (Multi-diciplinary Approach) தழுவிய ஆய்வுத்தேடல்களும் அவசியமாயிற்று. (பத்மநேசன், 2009)

இத்தகைய அகன்ற விசாலித்த ஆய்வுப்பரப்பானது இருந்தபோதும், இக்கட்டுரையானது ஆலயத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்புகளை ஆராய முற்படுகின்றது. உதாரணமாக ஒரு கோயிலை வரலாறு, சமயம், சமயத்திருப்பணி, சமூகத்திருப்பணி, நுண்கலை, உளவியல், பக்தி இலக்கியம், கீர்த்தனை இலக்கியம், இடம், புலம் பெயர்வு நிலைகள் போன்ற பலதளங்களில் சமூகமானுடவியல் அணுகுமுறையூடாக ஆய்வு செய்யக் கூடியது (மேலது). ஆனால் இக்கட்டுரையானது மிகவும் நுண்நிலையில் ஏன் யாழ்ப்பாணத்து கிராமங்களை கோயிற்கிராமம் (Temple Village / கோயிற் சமூகம் (Temple Society) என எண்ணத்துணிதல் பொருள் மீது குவிமையம் கொள்ளும்.

II. பொதுவாக ஆலயங்களை / கோயிலை சமூக அரசியல்தளத்தில் ஆய்வு செய்வது அவசியமாகின்றது. குறிப்பாக சமூக மானுடவியல்தளத்தில் ஆராய்வது பல புதிய சமூகச் செய்திகளை கைவசமாக

சூகிற்றன. சமயத்தின் சமூகவியலானது (Sociology of Religion) கோயிலை ஓர் சமூக நிறுவனமாக ஆய்வு செய்யத்துணியும். சமூக மானுட வியலானது பண்பாட்டுத் தளத்தில் ஆய்வு செய்ய முனையும். இன்று பண்பாட்டுத்தளத்திற்கு அப்பால் இது ஏனைய சமூக நிறுவனங்களையும் (அரசியல், பொருளியல், கலை, சமயம், கல்வி, சமூகம் போன்ற பல) இணைத்து ஆய்வு செய்ய தலைப்படுவது.

யாழ்ப்பாணச் சமூகமானது கோயிலே இல்லாத ஊர் இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு ஒவ்வொரு கிராமமும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கோயில்களை கொண்டதாகவே உள்ளது. இங்கு கோயில் எண்ணும் போது எந்த கோயிலைக் குறிக்கின்றது என்ற வினா எழலாம். பொதுவாக இக்கட்டுரை இந்துக் கோயில்களையே குறிக்கின்ற தாயினும் யாழ்ப்பாணச் சமூகமானது ஒப்பீட்டளவில் இந்துக் கோயில்களையே அதிகம் கொண்டுள்ளது. ஆனால் கிறிஸ்தவக் கோயில்களை இரண்டாம் நிலையில் நிறுத்தி நோக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட ஆலயங்களை மெருகூட்டு தலும், புனருத்தாரணம் செய்தலும், புதுக்குவித்தலும், புதிதாக கோயில் எழுப்புவதும் மக்களின் செயற்பாடாகும். அன்றைய மன்னர்களின் பணி இன்றைய மக்களிடம் செயலுருவம் காண்பது அதில் ஏற்பட்ட சமூக நிலைமாற்றத் தையே (Social Transformation) உணர்த்துகின்றது. வானளாவிய கோபுரங்

களைக் கொண்ட திருக்கோயில்களை கட்டியெழுப்பி புகழ்ச்சேர்த்திருக்கிறார்கள் ஆதித் தமிழ் மன்னர்கள். இவர்கள் பாரிய அரசமாளிகைகளை கட்டியெழுப்புவதைக் காட்டிலும் பாரிய கோயில்களை அமைப்பதிலே அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தனர் என்பார்கள் வரலாற்றாசிரியர்கள். இதற்கு சோழ மன்னனின் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலும், பாண்டிய, நாயக்க மன்னர்களின் மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பல கோயில்கள் எழுச்சி பெற்றமைக்கு இச் சமூகம் சாதிய அடுக்கமைவினைக் (Stratification) கொண்ட சமூகம், எனவே சாதியத்தில் கொண்ட தீவிர ஈடுபாடுகளால் கோயில்கள் அதிகம் எழுச்சி பெற்றன. (பத்மநேசன் 2002) உதாரணமாக இணுவில் கிராமத்தை எடுத்துக் கொண்டால், இது இதற்கு விதிலிலக்கில்லை, சாதிய ரீதியான அமைப்பைக் கொண்டது. வேளாளரே பெருங்குடி மக்களாகவும், மேலாதிக்கம் செலுத்தும் சாதிக்குழுமமாக அடையாளம் கொள்ளப்படுகின்றது. இக் கிராமமும் ஏனைய கிராமங்களைப்போல குறிச்சி களாலான பிரிப்புகளைக் கொண்டது. இக்குறிச்சியானது பல பகுதிகளை உள்ளடக்கிய தொகுதியாக இனங்காணப்பட்டது. இங்கு பகுதி என்பது ஒரு மூதாதையிலிருந்து வந்த பரம்பரை மினரை / கால்வழியினைக் குறிக்கும். இக் குறிச்சிகளுக்கு கிடையிலான பகுதிகளுக்கு மிடையிலான போட்டி, முரண்படு நிலை, பூசல்கள் காரணமாக அதிகளவான கோயில்களின் முகிழ்ப்பும், நிர்வாகம் சார்ந்த மோதல், வழக்கு, கோயில்

ஆட்சி மற்றும் உரிமை சார்ந்த மோதல் நிலை முதலியவற்றை வெளிப்படுத்து பவையாகவே யாழ்ப்பாண கோயிற் சமூகம் இணுவில் கிராமத்தை நோக்கும்போது பல்சுறிச்சிகளால், பிரிப்புகளால் கட்டுமானம் கொண்ட சமூகம் மற்றும் இக் குறிச்சி களைச் சார்ந்தே பல பேராலயங்களும், சிற்றாலயங்களும் எழுச்சி பெற்றுள்ளன. அந்த வகையில் குறிச்சிப் பெயரில் அழைக்கப்படும் “வண்ணாக்கட்டு பிள்ளையார் கோயில்”, “பருத்திய டையப்புப் பிள்ளையார் கோயில்” போன்றவை தக்க உதாரணங்களாகும்.

இவ்வாறான நிலையில் எண்ணற்ற கோயில்களின் எழுச்சி, பாரியளவிலான நிதி சேகரிப்பு, நிதி வழங்கல், புனருத்தாரணம் போன்றவை பக்தி, கடவுள் எனும் சமயம் சார்ந்த விசைகளுக்கு அப்பால், “அந்தஸ்து” வெளிப்பாடும் நிலைபேறு கொள்ளலும், குறிச்சி சார்ந்த ஆதிக்க நிலையும் ஆட்சி உரிமையும் போன்றவற்றை நிரூபணம் செய்பவையாகவே, “எங்கட கோயில்” “எங்கட உபயம்” “எங்கட ஆச்சீரை காலத்து பூசை உரிமை” “நாங்கள் தான் சங்கர்ப்பணம்” “எங்களுக்குத் தான் காளாஞ்சி” “நாங்கள் தான் உபயகாரர்” “எங்கட அப்பூணர் வம்சத்தாற்ற்தான் கோயில் காணி” போன்ற பலசமூக வாசகங்கள் உருப்பெற்று யாழ்ப்பாணத்து கோயிலும் சமூகமும் பற்றி தெளிவாக்கின்றது.

அடுத்து சாதிய ரீதியாக கோயில் எழுச்சியை நோக்கும்போது யாழ்ப்பாண நில உடமையாளராக பாரியளவில், ஒப்பீட்டளவில் வெள்ளாளரே ஆதிதமரன

கோயில் உடமையாளராகவும் வெள்ளாளரே. சமய, பண்பாட்டு, வர்ணாச்சீரம் ரீதியாக, சமூக அதிகார படிநிலையில் பிரமாணர்கள் முதல் வகுப்பினராக எண்ணப்பட்ட போதும் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நில உடமையாளராகவும், அரசியல் சமூக, பொருளாதார செல்வாக்கு உடையவர்களாகவும், சனத்தொகை வீதத்தில் பெரும்பான்மையினராகவும் வெள்ளாளர் இருந்தமையினால் பிரமாணர்கள் வெள்ளாளருக்கு அடுத்தபடியாக எண்ணத் துணிக் மக்களிடையே நிலவும் உண்மை. காரணம் பொதுவாக கோயில்களில் பிரமாணர்கள் பூசைத் தொழிலுக்காக அமர்த்தப்பட்டோர், மற்றும் கோயிலை அண்டிய பகுதிகளில் வெள்ளாளரது நிலங்களிலேயே குடியமர்த்தப்பட்டனர். இவ்வாறான வெள்ளாள பிரமாணர்களிடையிலான ஊடாட்டம் அரசியல் சார்ந்தும் சமூகப் பொருளுடையது. ஆதலாலேயே இவ்வூடாட்டம் இவ்விரு தரப்பினருக்கன்றி ஏனைய சாதிகளுடனான பிராமணருக்கான ஊடாட்டம் இல்லையென்று சொல்வர். ஆனால் இசைபேளாளர் (நட்டுவர்) பண்டராம் ஆகியசாதிகளுடன் ஆலய தேவை நிமித்தம் ஊடாட்டம் இருந்தது. இத்தகைய பின்னணியிலேயே தாழ்த்தப்பட்டோரது ஆகமம் சார்ந்த, சாராத கோயில்களுக்கு பிரமாணர்கள் பூசைத் தொழிலாற்றுவதில்லை என்பதும் இங்கு ஈண்டு குறிப்பிடுதல் அவசியம்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் எழுச்சி பெற்ற பல ஆலயங்களின் பின்னணியைநோக்கின் அவை ஒரே தெய்வத்திற்கு எடுக்கப்பட்டதாக இல்லை. சாதிகளுக்கிடையிலான வேறுபடும் பலகூல தெய்வங்கள்

(வெகுஜனன், இராவணா 1989) மற்றும் ஒரு சாதிக்குழுவுக்குள்ளே பல குல தெய்வங்கள், இதற்கான காரணத்தை நோக்கும்போது அவை வழிவழியாக வந்த கதைகளோடும், தொன்மங்களோடும், யாழ்ப்பாணகுடா நாட்டில் குடியேற்றம் நிகழ்ந்த காலப்பகுதியின் நிலைமைகளோடும் தொடர்புறும். மற்றும் வெள்ளா ளரது கோயில்களில் ஏனைய சாதிபினரின் நுழைவு மறுக்கப்பட்டமை, (1987, 1988 களில் பல ஆலய நுழைவுப் போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.) (மேலது) ஒரேசாதிக்குள்ளே உறவுமுறை, கால்வழி, குலம் (Clan) போன்ற வற்றினடியாக தோற்றம் பெற்ற குறிச்சி, பகுதி, வட்டாரம் போன்றவற்றை அடியொற்றி நிர்மாணம் கொண்ட ஆலய நிர்வாக அமைப்பு முறை இவை ஒரு தனிக்குடும்பம் சார்ந்தும், ஒரு கால் வழிசார்ந்தும் பொது நிர்வாக அமைப்பு, (குறிப்பிட்டசாதிபினதும் நிர்வாக அமைப்பு முறை இருக்கின்றன. பொது நிர்வாக அமைப்பு எனும் போதும் அவை ஏனைய சாதிபினரை உள்வாங்காது பாரியளவில் வெள்ளாளசாதிபினது உள்வாங்கலே அதிகம். மேலும் அண்மைய ஆய் வொன்று (தங்கேஸ், 2007) கூற முனை வது ஒரு சில சாதிகளை முதன்மை படுத்தியதான நிர்வாக முறை, அது வெள்ளாளர், பிராமணர், கோவியர் ஆகியோரது ஆதிக்கம் அதிகம், ஏனைய சாதிகளின் உள்வாங்கல் சிறியளவில் இடம்பெறுகின்றது என்று கூறும். இதனை சாதி மட்டத்திற்கு அப்பால் நோக்க வேண்டியுள்ளது. ஒரு சாதிக்குள் அமைந்து, கால்வழி, குலம், பரம்பரை, குறிச்சி, பகுதி, வட்டாரம், போன்றவற்றினடி

யாக முகிழும் உறுதிப்பாடு கிராமத்திற்குள்ளே திசையளவிலான (வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு) பிரிப்புகள், அப்பிரிப்புக்குள்ளே மேற்கூறப்பட்ட அம்சங்கள், அதில் ஏற்பட்ட உறுதிப்பாடு, மோதல்தலை, முரண்படுதலை, அந்தஸ்து வெளிப்பாடு, தீவிர அந்தஸ்து வெளிப்பாடு, உறவுமுறைப் பிணைப்பு பூஜை உரிமை, திருவிழா உரிமை போன்ற பல காரணிகள் இக்கோயிற் சமூக எழுச்சியின் பின்னணியாக உள்ளன. மேலும் ஆலய நுழைவுப் போராட்டங்கள் அதிகளவில் முன்னெடுக்கப்பட்டபோதும் சாதியத்தின் தீவிரத்தால் கிராம மட்டத்தில் அதன் விளைப்பாடு மந்தநிலையே மற்றும் சாதிய இறுக்கநிலையினையே உணர்த திற்று. இது இவ்வாறிருக்க ஒரே சாதிக் குள்ளே பலபிரிப்புகளினடியாக தோற்றம் பெற்று ஆலயங்களிலும் அச்சாதிபினது நுழைவு, பங்கேற்றல், நிதி வழங்குதல், சேவைசெய்தல் வேறுபடும். குறிப்பாக ஒரு கிராமத்தில் உள்ள பல ஆலயங்கள் இருக்கின்றபோது அவ் அவ் கோயிற் சமூகத்தாரே மேற்கூறப்பட்ட செயல்களில் பூரணமாக ஈடுபடுதல். ஏனையோர் சமய, பய, உளவியல் ரீதியான ஈடுபாடு அன்றி முழுமையானதாக இல்லை. இவற்றை “எங்கட கோயில்”, “எங்கட திருவிழா”, “எங்கட திருப்பணி”, “எங்கட ஊர்க்கோ யில்” போன்ற சமூகவாசகங்கள் பொருளு ணர்த்தும். எனவே “அர்ப்பணிப்பு மனப் பாங்கு, பங்கேற்பு” போன்றன கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு போன்ற பிரிப்பு களடியாக உள்ள கோயிற் சமூகங்கள் பால் செயலுருவம் கண்டன. உதாரண மாக தெற்கே அமைந்த கோயிற் சமூகத் தார் தம்கோயிலுக்கு ஆற்றப்படும் மேற்

கூறப்பட்ட செயல்கள் ஏனைய பிரிப்புகளில் சம்பந்தமுடையது. உதாரணமாக ஒரு உள்ள கோயில்களுக்கு ஆற்றதல் என்ப தின் விதத்தில் வேறுபாடு உண்டு.

எது எவ்வாறிருப்பினும் இவ்விடயம் மிகவும் சமூக மாணுவியல் ஆய்விற்கு உட்பட வேண்டியது. ஆனால் இதிலி ருந்து விலகி இக்கட்டுரையானது எங்ங னம் யாழ்ப்பாண சமூகம் கோயிற் சமூகம், கோயிற் கிராமம் என உருவம் பெற்றது என்பதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கும்.

ஊர்கள் தோறும் எழுச்சிபெற்ற எண்ணிக் கையற்ற கோயில்கள் என்பது எண்ணிக் கையை தொகையை குறித்து பொருள் கொள்வதல்ல. அதேசமயம் பௌதீகம் சார்ந்த (Physical) விடயம் என்பதற்கும் அப்பால் எங்ஙனம் இது சமூக, பண் பாட்டு, அரசியல் தளங்களில் பெறும் காத்திரப் பொருள் பற்றி ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. மற்றும் இது உணர்த் துவது கோயிலுக்கும் சமூகத்திற்குமி டையிலான உளவியல் சார் ஒட்டுகை (Psychological Attachment)

மற்றும் மனவெழுச்சிசார் ஒட்டுகையும் (Emotional Attachment) ஆகும். சற்று விரிவாக நோக்கின் ஒவ்வொரு சாதிக்குள்ளேயும் இத்தகைய வெளிப்பாடு, உறவின்பால் எழுச்சிகாணும் நில பங்கீட்டு உரிமை, ஆலய உரிமை, ஆலயநில உரிமை, ஆலய நிர்வாக உரிமை, குறிப் பிட்டகால் வழிபினருக்கிடையே காணப் படும் அதிகாரப் பங்கீடு, அங்கத்துவ உரிமை, இவற்றாலான தொகுதியாக கோயில் சமூக, அரசியல் தளத்தில் நோக்க வேண்டியுள்ளது. சமய ரீதியாகவும் சம்பந்தமுடையது. உதாரணமாக ஒரு கோயிலின் பூஜை, திருவிழா உரிமை, என்பன பன்னெடுங் காலமாக வம்சாவழி யூடாக வருவிப்பது. ஆனால் பூஜைமாற் றப்படலாம், ஆனால் திருவிழா உரிமை, சில பூசை உரிமைகள் மாற்றப்படாது. (இங்கு மாறுதல் என்பது இன்னொருவ ருக்கு கையளித்தல் எனபொருள் கொள் றும்) அக்கால் வழியைச்சார்ந்தவர்க ளுடாக கையளித்து செல்லல் குறிப்பது எங்ஙனம் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் ஆல யத்திற்கும் சமூகத்திற்குமிடையிலான பிணைப்பு செயலுருவம் காண்கின்றது. மேலும் இவை “கோயில் யாப்பு” எனும் ஒரு சட்டக் கோவையில் வழுத்தாக்கம் பெற்று தொடர முனைவது.

III. இவை புலம், இடம் பெயர் நிலைக ளிலும் தவறாது தொடரும் நிலை. தமிழன் எங்கு புலம்பெயர்ந்து சென்றாலும் அங்கும் தன் கோயிலையும், தன் குலதெய்வத்தை யும், தன் குழல் பற்றியுமே எழுதுவான் படிப்பான் என்பார் காந்திக்கே சிவத்தம்பி (2008). இங்ஙனமாக புலம்பெயர்ந்து அந் நிய நாடுகளில் வாழும் மக்கள் தத்தமது ஊர்களில் உள்ள ஆலயங்களை புதுப் பித்தல், மெருகூட்டல், புனருத்தாரணம் செய்வதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றனர். (பத்மநேசன், 2009) இவை உணர்த்து வது, அந்தஸ்தினை தக்கவைத்தல், குலதெய்வம் மீதான ஆர்வமேலீடு, திரு விழா உபயம், உரிமை, ஆட்சி முதலிய வற்றை தொடர்ந்து பேணுதல் போன்றன, உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்தும், புலம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழும் மக்கள் திருவிழா, உற்சவம், கும்பாபிஷேகம் போன்ற தினங்களில் வருகை தருதல் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. நிதி

வழங்கும் பணியானது ஆலயத்திற்கு அப்பால் ஆலயச் சூழலில் தத்தமது பகுதிகளில் இயங்கும் பாடசாலை, நூலகம், மன்றங்கள் போன்றவற்றிற்கும் என நீரும். மேலும் புதிதாக ஆக்கமலர்ச்சி பெறும் இணையத் தளத்தின் வழியாக கோபில் திருவிழா உற்சவங்கள், பூஜைகளை புலம் பெயர் தமிழர்கள் பார்க்கும் மகிழ்ச்சி, விரதம் அனுட்டித்தல், தத்தமது ஊர்க்குல தெய்வத்தின் திருஉருவப்படத்தை பூஜை அறையில் வைத்துவழிபடுதல் போன்றவை அனைத்தும் உணர்த்துவது தமிழர் புலம்பெயர்வு மெம்பாடும் (Tamil Diaspora and Development) கோளமயமாக்கலில் தமிழர் புலம்பெயர்வு (Tamil Diaspora in Globalization) போன்றவற்றையே. ஆனால் இவைசார்ந்த விளிவான ஆய்வுகள் வேண்டப்படுகின்றன. (பத்மநேசன், 2009)

“யாழ்ப்பாணத்து கோயிற் சமூகம்” என்பது மிகவும் பரந்துபட்ட ஆய்வுப் பரப்புடையது இது யாழ்ப்பாணத்தின் மானுடவியல் (Anthropology of Jaffna) எனும் ஆய்வுதளத்தில் சமூக மானுடவியல் நோக்கில் மிக ஆழமாக ஆய்வுசெய்ய வேண்டியது. இக்கட்டுரையானது விசாலித்த ஒன்றாகி பல விடயங்களை தாங்கி உள்ளது. ஒரு ஆலயத்தை சமய நோக்கு, நுண்கலை நோக்கு, உளவியல் நோக்கு, சமூக சேவை நோக்கு போன்ற பல அணுகு முறைகளில் ஆய்வினை துணிய முடியிலும் சமூகமானுடவியற்றதளத்தில் அது முழுதளாவிய அணுகுமுறை ஊடாக (Holistic Approach) முழுமை பெறும். ஆனால் சில மட்டுப்பாடுகளையும் இது கொண்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் யாழ்ப்பாணத்து கோயிற் சமூகத்தை, கோயிற் கிராமத்தை துல்லியமாகக் காட்டுகின்றது.

ஊர்கள் நோறும் கோயிலின் இருப்பு நிலை அவசியமாதலால் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் எண்ணற்ற பேராலயங்களும், சிற்றாலயங்களும் பாக்கியும் கோபுரங்களே என்பதாகின்றது. சாதியத்தில் தீவிர ஈடுபாடும், வேளாண் மொலாதிக்கமும் குறிச்சிக்ருக்கிடையிலான முரண்பாடு, போட்டி நிலை, போன்றவற்றால் பல கோயில்களின் எழுச்சியையே ஒவ்வொரு கிராமமும் காட்டுகின்றது. இதுசார்ந்த ஆழமான ஆய்வுத்தேடல்கள் அவசியமாகின்றது.

உசாத்துணைகள்

- * Bechert, Heinz(ed), 1960 *Culture of Ceylon in Medieval Times*, Otto Harrassowitz, Wiesbaden.
- * Leach, E.R. 1961, *Pul Eliya*.
- * Obeysekere, Ganath. 1967. *Land Tenure in Village Ceylon: A Sociological and Historical Study*, Cambridge University Press.
- * Yalman, Nur, 1971. *Under the Bo Tree, studies in Caste, Kinship and Marriage in the Interior of Ceylon*, University of California Press.
- * சிவத்தம்பி, களித்திகே. சென். சென். 22.11.2008
- * பத்மநேசன், சண். 2009. *இனுவலர் ப் பரராசேசேரப் பிள்ளையார் கோயில்: ஒரு சமூகமானுடவியல்நோக்கம்*, இனுவலர் ப் பரராசேசேரப் பிள்ளையார் கோயில் குடும்பாதினேக் மலர், திருநெல்வேலிப்பெருநகரக்கழகம்.
- * பத்மநேசன் சண்முனேஸ்வரன். 2002. *யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் உறவு முறைமையும் அதன் மாற்றங்களும்* இனுவலர் ப் பரராசேசேரப் பிள்ளையார் கோயில் ஒரு சமூக மானுடவியல் ஆய்வு, சமூகவியலில் சிறப்புக்கலை ஆய்வு ஏடு (பிரசுரமாதேது) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்

வ. சீவசுப்பிரமணியம் B.A.

நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் இலக்கியங்களில் பழமையானது சங்க இலக்கியங்கள். ஏற்க்குறைய இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு பாண்டிய நாட்டின் தலைநகர் மதுரையில் தமிழ்ப் புலவர்களின் சங்கம் ஒன்றிருந்தது. சங்கத்தில் தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் ஒன்றுசூடித் தமிழ் ஆராய்ந்தார்கள் என்பதும் புதிய படைப்புகளை விமர்சித்தார்கள் என்பதும் நம்பக்கூடிய செய்திகளே. எனினும் அச்சங்கத்தில் சிவனும் (இறையனார்) முருகவேளும் அங்கத்தவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதும் கட்டுக்கதைகளாகவே இருக்க வேண்டும். இறையனார் (சிவனார்) செய்த அகப்பொருள் என்ற நூலுக்கு பெரும் புலவர் நக்கீரர் உரையெழுதி உள்ளார். அவர் எழுதிய பல செய்திகள் நம்பத்தகுந்தவை அல்ல.

சங்ககாலம் தமிழ் நாட்டின் பியம் என்னும் பெருநூல். தொல்வீரயுகம். இந்தக்கால வீர சமுதாயத்தில் காதல், வீரம் என்ற பண்புகள் போற்றப்பட்டன. மக்கள் இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்தார்கள் எனத் தெரிகிறது. அக்காலத்தில் மக்களின் தலைவனாக விளங்கிய அரசன் கல்விமானாகவும் சிறந்த வீரனாகவும் வள்ளலாகவும் தனது மொழியையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் போற்றுவனாகவும் இருந்தான்.

சங்கப்பாடல்களுக்கு இலக்கணமாக அமைந்த நூல் தொல்காப்பியம் என்னும் பெருநூல். தொல்காப்பியர் தமது நூலை முன்று அதிகாரங்களாகப் பகுத்து முதல்க அதிகாரத்தில் தமிழ் எழுத்துக்குழுக்களாக வாழ்ந்தார்கள் எனத் தெரிகிறது. அக்காலத்தில் மக்களின் தலைவனாக விளங்கிய அரசன் கல்விமானாகவும் சிறந்த வீரனாகவும் வள்ளலாகவும் தனது மொழியையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் போற்றுவனாகவும் இருந்தான்.

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் சங்கப்பாடல்களின் தொகுப்பு. பொதுவான அறம், ஒழுக்கம் என்பவற்றை வற்புறுத்தும் பதினெண்கீழ்கணக்கு நூல்கள் சங்ககாலத்திற்குப் பிந்தித் தோன்றியவை.

இவற்றையெல்லாம் படிக்க வேண்டுமா என்று கேட்பவர்களுக்கு விடையாக சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களின் கட்டுரையிலிருந்து ஒரு சிறு குறிப்பை எடுத்துக் காட்டல் பொருந்தும். அது வருமாறு. “நாம் அறிந்தவரையில் தமிழ்நாட்டார் அனைவரும் சாதீமத பேதமல்லாது

கைக்கொள்ளத்தக்க நூல் ஒன்று உளது. அது முநானூறு” (சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆக்கங்கள் தொகுதி 1 பக்கம் 9.)

முக்கியமாக தமிழ் மாணவர்களும், கதாசிரியர்களும், கவிஞர்களும் நமது பழம் பெரும் இலக்கியங்கள் என்ன கூறுகின்றன என்று மேலோட்டமாகவாவது அறிந்திருக்க வேண்டுமென்பது என் கருத்து. இத்தொடரை “செங்கதிர்” மூலம் வெளியிடலாம் என்பது அதன் ஆசிரியர் கருத்து. இது தொடரும்.

கண்காட்சி

ஓவியனைக் காணவில்லை
தாரிகையும் தெரியவில்லை
என்னே அழகு!
எங்கே வர்ணம் பெற்றான்
இத்தனை ஜாலங்கள்
எங்கிருந்து கற்றிருப்பான்
கண்களை ஏமாற்றும்
கலைகளும் கற்றவனோ
ஓவியக்கண்காட்சி
அமைதியாய் நடக்கிறது
விளம்பரங்கள் ஏதமில்லை
விளக்கங்களும் கொடுப்பதில்லை
முலை முடுக்கிக் கும்
முக்கிய காட்சிகள்தான்

காலையில் கிழக்கிலும்
மாலைமீல் மேற்கிலும்
பிரதான காட்சிகள்
காலாவதி தேதியில்லை
அமைதியும் இலவசந்தான்
என்றாவும்.....
அணுவணுவாய் ரசிப்பவர்கள்
ஆயிரத்தில் ஓரிருவர்
சிதறல்கள் ஏதமில்லை
திருத்தங்கள் தேவையில்லை
அதோ! தெரிகிறது!
இயற்கை கண்காட்சி.

சதாசிவம் மதன்
புதுக்குடியிருப்பு.

கண்ணீர்ப் பாக்கள்

பன்னீர்ப்பாக்களுக்கும் பதிலாக
கண்ணீர்ப்பாக்களை அனுப்புகிறோம்...!
முச்சயிதூங்கி
முழி வெளியே வருகிறபோது
யொதிகைத் தயிழன்
எதுகை மோனைகளை
எய்யடி சுவைத்திட முடியும்.

தீர்க்க வரவில்லையே யாரும்
என்றபோது
நெஞ்சு முழுவதும்
ஏதோ ஒரு பாரம்.

எந்தப் பனைக்காட்டிலும்
எங்கள் பிணக்காட்டிலும் கூட
தமிழ் வாழும்.
தமிழன் நிலை தான்
சொல்லச் சிரமமாக இருக்கிறது.

பேச “மை” க்கும்
காசு கைக்கும் கிடைக்குமெனில்
எந்தத்தும்பியும் கோவை வருவான்
சேவை செய்ய.

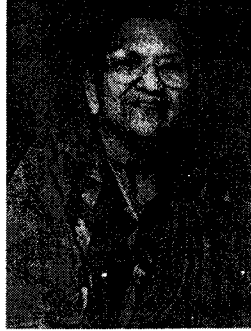
நல்லது.
செம்மொழிக்கு மாநாடு நல்லதுதான்
வழிமொழிவதற்குத் தான்
வாய்களற்றவரானோம்.

வந்தாரை வாழவைத்தவன்
அகதிமுகாம்
வாசலிலே
இருந்தும் மலர்க்கொத்து அனுப்பிட
விரும்பும் ஆனால்
பூக்களுக்கும் பதிலாக
மண்டை ஓடுகளே
இங்கே காய்த்துத் தொங்குகின்றன.

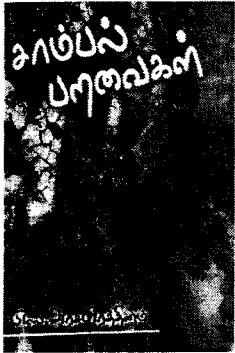
-மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் ஏற்பாட்டில் பவள சந்திரம்மா தம்பிராஜா எழுதிய “மலரத்துழிக்கும் மொட்டுக்கள்”, “நினைவே நீ சுடாதே” ஆகிய இரு நாவல்களின் வெளியீட்டு விழா 05.09.2010 அன்று மட்/இந்துக்கல்லூரி மண்டபத்தில் டாக்டர் ஆர்.றுசாந்தன் (ஓவியர் சிக்கோ, உதவி ஆணையாளர் கமநல சேவைகள் திணைக்களம், மட்டக்களப்பு) தலைமையில் நடைபெற்றது.

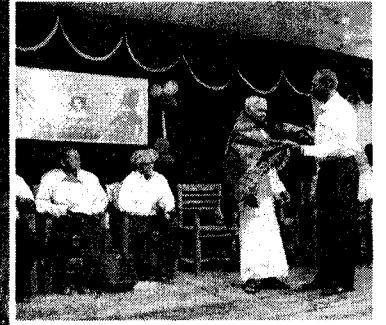

எஸ்.அரசரெத்தினம் அவர்களின் “சாம்பல்பறவைகள்” (வன்னி மக்கள் பற்றிய குறுநாவல்) நூல் வெளியீடு 10.09.2010 அன்று கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், வினோதன் மண்டபத்தில் கலாபூசணம் M.S. ஸ்ரீதயாளன் (முன்னாள் தேசிய இந்துகலாசார கல்வி அமைச்சுகளின் உதவிப் பணிப்பாளர்) அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

சாருமதியின் “அறியப்படாத மூங்கில் சோலை” கவிதை நூலின் அறிமுகம் 11.09.2010 அன்று கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

கவிமணி வெளியீட்டுக் குழுவினரின் ஏற்பாட்டில் “ஈழத்துக் கவிமரபில் எண்ணெய்ச் சிந்து”, “திமிலத்துமிலனின் கவிதைகள் - சமூகம்” ஆகிய திமிலைத்துமிலனின் இரு நூல்கள் 19.09.2010 அன்று மட்/மகாஜனக் கல்லூரி மண்டபத்தில் பேராசிரியர் மா. செல்வராஜா (தலைவர், கல்வியியல்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்) தலைமையில் நடைபெற்றது.

ஊவா தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் கலாபூசணம் கவிமணி நீலாபாலன் (முன்னாள் செல்சிடோட்ட பெரிய கிளாக்கர்) அவர்களது “இலந்தைப் பழுத்துப் புழுக்கள்” கவிதை நூல் அறிமுகவிழா 25.09.2010 அன்று பதுளை / வெலிமடை தமிழ் மகா வித்தியாலய பிரதான மண்டபத்தில் ஓவியமணி ஜனாப்.எம்.நிசாம் (முன்னாள் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்) அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

முத்ய செல்நெறி நோக்கீ

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்

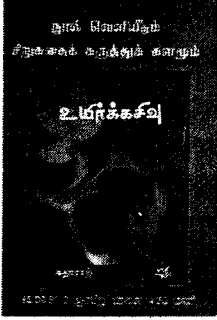
1963ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் அண்மைக்காலம் வரை பாரிய இலக்கியப் பணிகளை நிறைவேற்றி உள்ளது. இன்றும் கூட அதன் செயற்பாட்டை மலையகம், ஏனைய பிரதேசங்கள், சர்வதேசம் என விரிவுபடுத்த வேண்டியதன் அவசியம் எழுந்துள்ளது. இன்றைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி நவீன சிந்தனைச் செல்நெறிகள் மற்றும் அடுத்த பரம்பரையினருக்கு அவற்றை எடுத்துச் செல்லுதல் முதலானவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு சகல மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களையும் எம்முடன் இணைந்து கொள்ளுமாறு அழைக்கின்றேன்.

இவ்வாறு மலைநாட்டின் மூத்த எழுத்தாளரும், சர்வதேச எழுத்தாளர் வரிசையில் தன்மையும் நிலை நிறுத்திக் கொண்டவருமான தெளிவத்தை ஜோசப் தெரிவித்தார். மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தை புதிய செல்நெறிநோக்கி அழைத்துச் செல்லுதல் தொடர்பான கலந்துரையாடலுக்கு தலைமை வகித்து உரை நிகழ்த்தும் போதே அவர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டார். இக்கூட்டம் கடந்த 19.09.2010 அன்று கொழும்பு 152, ஹல்ப்ஸ்டோப் வீதி, கொழும்பு - 12 என்ற இடத்தில் இடம்பெற்றது.

மேற்படி கூட்டத்தில் பின்வரும் விதந்துரைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

01. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும் அவர்களது பெயர், முகவரி, தொலைபேசி விபரத்திரட்டு என்பவற்றை ஆவணப்படுத்தலும் பேணுதலும்.
02. ஏனைய பிராந்திய, சர்வதேச எழுத்தாளர்களிடமும், அமைப்புக்களுடனும், ஒருங்கிணைப்பு ஏற்படுத்துதல்.
03. அங்கத்துவ எழுத்தாளர்களின் நூல்களையும் படைப்புக்களையும் பதிப்பித்து வெளியிடுதல்.
04. சமூக, கலை, இலக்கிய சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிடுதல்.
05. இணையத்தளம் ஒன்றை ஏற்படுத்துதல்.
06. இளைய தலைமுறையினர், மாணவர்களுக்கான இலக்கிய கருத்தரங்குகள், பட்டறைகள், பாசறைகள் நடத்துதல்.
07. மன்றத்துக்கென செயலகம் ஒன்றை உருவாக்குதல்.
08. மலைநாட்டு இலக்கிய கலை கலாசார சமூக விழுமியங்களைப் பேணும்வகையில் ஆய்வுகள் செய்தலும், ஆவணப்படுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுதலும்.

எழுத்தாளர் சுதராஜ் அவர்களின் அறுபது சிறுகதைகள் அடங்கிய “உயிர்க்கசிவு” சிறு கதைகளின் தொகுப்பு நூல் வெளியீடும் சிறுகதைக் கருத்துக்களமும் 26.09.2010 அன்று தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, கலைசபை கேட்போர் கூடத்தில் [57/15, காலை வீதி, கொழும்பு-06] சட்டத்தரணி சோ. தேவராஜா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. சிறுகதைகள் பற்றிய கருத்துரைகளை முனைவர் இரவீந்திரன். திரு. ஞானசேகரன், திக்குவல்லகமால், செங்கதிர்ரோன். த.கோபாலகிருஷ்ணன், மு. மயூரன், அஸ்ரப் சிறாபத்தீன் ஆகியோர் வழங்கினர். பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா, மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் சிறப்புரைகள் ஆற்றினர்.

“குழந்தைமொழி” (சிறுவர் பாடல்கள்), “கவிதைப்பும்பொழில்” (கவிதைத் தொகுப்பு), “தன்னேர் இலாத தமிழ்” (கட்டுரைத் தொகுப்பு) ஆகிய வித்துவான் வேந்தனாரின் நூல்கள் வெளியீட்டு விழா 26.09.2010 அன்று கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நடைபெற்றது.

09. எழுத்தாளர் உதவி ஊக்குவிப்பு, கல்வி மற்றும் இடர் நிதியமொன்றை ஏற்படுத்துதல்.
 * இந்நிதியத்தின் வாயிலாக நலிந்த நோய்வாய்ப்பட்ட எழுத்தாளர், கலைஞர்களுக்கு உதவுதல்.
 * எழுத்தாளர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவுதல்.
 * எழுத்தாளர் மற்றும் அவர்களின் குடும்பங்களில் மரணத்தின்போது உதவுதல்.
10. மணிவிழா, பவளவிழா, முத்துவிழா வயதடைந்த எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு ஆவணப்படுத்துவதுடன் அவர்களுக்கு உரிய பாராட்டு விழாக்களை நடத்துதல்.
11. வருடாந்தம் நாவல், சிறுகதை, கவிதை மற்றும் கலைகலாசாரப் போட்டிகளை நிகழ்த்துதல்.
12. மாணவர் சமூகத்தின் ஆக்கத்திறனை வளர்க்கும் விதத்தில் அவர்கள் மத்தியிலும் மேற்படி இலக்கிய, கலை கலாசாரப் போட்டிகளை நிகழ்த்துதல்.
13. நல்ல தமிழை வளர்க்கும் பொருட்டு பாடசாலை மட்டத்தில் திட்டம் ஒன்றை வகுத்து செயற்படுத்துதல். உ-ம். பண்டிதர் பரிட்சையை மலையகத்துக்கும் விஸ்தரித்தல்.
14. பொதுவான மலையக சமூக, பொருளாதார, கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான பங்களிப்பைச் செய்தல்.
15. பத்திரிகை, இலத்திரனியல் ஊடகங்களில் எழுத்தாளர்கள் மற்றும் ஆக்க இலக்கியத்துக்கான வகிவாகத்தைப் பெற அமுத்தம் கொடுத்தல்.

இந்நோக்கங்களை செயற்படுத்த பின்வரும் செயற்குழு ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

போஷகர்	-	பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்	
தலைவர்	-	தெளிவத்தை ஜோசப்	
உபதலைவர்கள்	-	ப.ஆப்தீன், மு.சிவலிங்கம்	
இணைச் செயலாளர்கள்	-	இரா. சடகோபன், ஜி. சேனாதிராஜா	
பொருளாளர்	-	கே.பொன்னுத்துரை	
செயற்குழு உறுப்பினர்கள்	-	சு. முரளிதரன்	பானா. தங்கம்
		எம். திலகர்	விசு. கருணாநிதி
		ரா. நித்தியானந்தன்	கனிஷுமதி
		லுணுகலை ஸ்ரீ	இரா. பாரதி
		ஸ்ரீதரன்	பி.வீரசிங்கம்
		சி. சிவகுமார்	எஸ். அருள்சத்தியநாதன்

தொடர்பு முகவரி : செயலாளர்,
 மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்,
 152/5, ஹல்பஸ்டோப் வீதி,
 கொழும்பு - 12.

தொலைபேசி : 0777-679231 (இரா. சடகோபன்)
 0777-708948 (ஜி. சேனாதிராஜா)

என்னடாம்! சீனி, காலம்புறயே

பேப்பர் வாசிக்கிறமாதிரிக்

கிடக்கு? என்ன புதினம்

போட்டிருக்கிறாணுகள்?

என்னது சீனி சுத்தின பேப்பரா?

அதில அப்படியென்ன கிடக்கு?

முன்னால நான் நிக்கிறதே

தெரியாம வாசிக்கிறா?

போனமாசம் படுவான்

கரையில

மாடுகளவெடுத்த

வனுகளப் புடிச்சதாகப்

போட்டிருக்கானுகளா?

இதெவ்வளவு நாளாப் பொய்த்துச்

சீனி. இப்பதான் நீ படிக்கிறா?

நான்நினைச்சன் இந்த மாசம் முழுக்க வாசிப்பு மாசமெனுவா,

அதுதான் புதிசாப் பேப்பர் வாங்கிப் படிக்கிறாயாக்குமெண்டு!

பேப்பர்கள் மட்டுமில்ல சீனி நல்லநல்ல புத்தங்களையும் நாம தேடிப்

தேடிப் படிக்க வேணும். வாசிப்புத்தாண்டா ஒரு மனிசன பூரண

மனிசனாமாத்தும்!.

இந்த நாளையில இத ஆரு யோசிச்சிப் பாக்கிறாங்க? உனக்கிட்டச்

சொன்னா என்ன பள்ளியில படிக்கிற புள்ளயளும் வாசிக்கிறல்ல

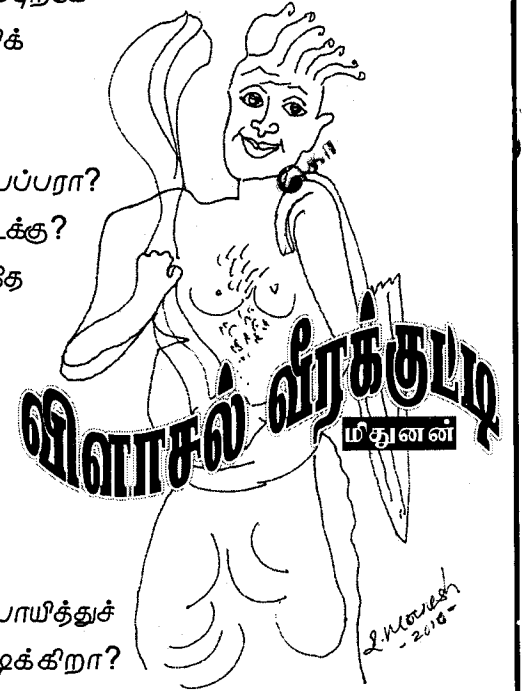
அதுகளைப் படிப்பிக்கிற வாத்திமாரும் வாசிக்கிறல்ல. இந்த வாசிப்புப்

படிக்கம் எல்லா இடத்திலயும் அடிமண்டிப் போய்த்து. சொன்னாச்

சிரிப்பா இந்த யூனிவசிறிறியெண்டு போய்ப் படிச்சிப் பட்டம்

வாங்கித்து வந்த ஒரு பொடிச்சிக்கும், பொடியளக்கும் கூட நம்மட

தமிழில ஒரு நாலு வாத்த கடிதம் எழுதத் தெரியா.

இதெல்லாம் எதால வந்த வின?

பேப்பர்ப், புத்தகத்த வாசிக்காததால வந்த வினதான்.

வாசிக்க வாசிக்கத்தான் அறிவு தன்பாட்டுக்கு வளரும்.

நம்மட நாட்டு நிலவரம், வெளிநாட்டு நிலவரம் ஒரு இழுவமே தெரியாம நம்மடபுள்ள குட்டிகளெல்லாம் சும்மா ஊர் ஒப்பனைக்கு பம்மாத்துக் காட்டித் திரியுதுகள்.

வாசிப்பு ஒரு மனுசனுக்கு அவசியம் தேவ எண்ணுற படியாத்தான் வாசிப்பு மாதமெண்டு இந்த மாதத்தக் கொண்டு வந்திருக்காங்க. அந்த நாளையில சீவிச்சவங்க நல்லதங்காள், மகாபாரதம், ராமாயணம், பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், குமுதம், கல்வி, கல்கண்டு, ஆனந்தவிகடன் எண் டெல்லாம் படிச்சாக்கள்தான். ஆனா இண்டயப்புள்ளையளுக்கு இதெல்லாம் தெரியாடா! இதனாலதானே நம்மட செங்கதிர் ஆசிரியரப் போல கனக்க ஆசிரியரெல்லாம் புத்தகத்த அடிச்சிப் போட்டு கல்லுக்குமேல கக்காபோன பூனையைப்போல முழிசிக் கொண்டுருக்காங்க! ஆனா கைத்தொலைபேசி மட்டும் ஒவ்வொரு பொட்டையன்ற பேக்குக்குள்ளையும் இருக்கு! இதுகளைச் சொன்னா செருப்பால அடிக்க வருங்கள், சரிபுன்ன நான் வரப்போறன்.

“ஒரு படைப்பாளனின் மனப் பதிவுகள் - 16”

இந்த இதழில் இடம்பெறவில்லை.

அடுத்த இதழில் (நவம்பர் - 2010)

தொடரும்.

சொல்வளம் பெருக்குவோம் 18

— பன்மொழிப்புலவர் த.கனகரத்தினம்

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப வளர்தல் வேண்டும். இவற்றிடையே ஏற்படும் இடைவெளியை நிரப்பாவிடின் தமிழ்மொழி அருகிவிடும். பண்டிதர் தமிழும் பாமரர் தமிழும் மிகவும் வேறுபடுகின்றன. ஒரு புறத்தில் சிறுகதைகாரரும், நாவல்காரரும் தத்தமக்குத் தோன்றியவாரும் வாக்கு வந்தன வந்தவாரும் எழுதுகின்றனர். இவ்வாறு செல்ல விடுதல் தீமையே பயக்கும். தமிழ் இலக்கணமுடையார் தான் முன்வந்து இத்தகைய கீர்கேட்டைத் தடுத்துத் தமிழை வளம் படுத்தல் வேண்டும். பண்டிதர் தமிழ் வடமொழியைப் போலப் பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டு வழக்கு மட்டில் நின்று விடவும் அனுமதிக்கக் கூடாது. பாமரர் தமிழ் பரவினால் தெலுங்கு மலையாளங்கள் போல ஒரு வழிமொழியால் அமைய நேரும்.

பேச்சுத் தமிழிலும், மலையாள மொழியிலும் காணப்படும் பல சொற்களில் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.

என்றெ பேரு	- என்னுடைய பெயர்
என்றெ பேரோ	- என்னுடைய பெயரோ?
நின்றெ	- உன்னுடைய
இராமன்றே	- இராமனுடைய
ஞான்	- யான்
ஞங்கள்	- நாங்கள்
பறஞ்ஞ	- பறைந்தான் - பேசினான்
மோனே	- மகனே
அப்போழ்	- அப்போது
அம்மம்மா	- அம்மம்மா
சோடிச்சு	- கேட்டது
விளிச்சு	- கூப்பிட்டது
அவென்றெ	- அவனுடைய
அதின்றெ	- அதனுடைய
நீனக்கு	- உனக்கு
நிங்கள்க்கு	- உங்களுக்கு
அப்பப்பன்	- அப்பப்பன்

இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழ், தமிழின் கிளைமொழியாகி மலையாள மொழியில் வழங்குவதையும் காண்கின்றோம்.

மலையாள மொழியில் வரும் சிறுவர் பாடலொன்றை எடுத்துக்கொள்வோம். அதிலும் எமக்குப் பரிச்சயமான பேச்சு மொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஒன்னாம் கொச்சு தும்பி	ஒன்றாம் சின்னத் தம்பி
என்றே கூடெப் போருமோ நீ?	என்னுடன் கூடப் போவாயோ நீ
நின்றே கூடெப் போன்னா வோ	நின்னுடன் (உன்) கூடப்போனால்
எந் தெல்லாம் தரு மெனிக்கு	எவையெல்லாம் தருவாய் எனக்கு

தமிழை வளம்படுத்தப் போய் பேச்சு மொழியை வளர்த்தால் இன்னுமொரு புதுமொழி உண்டாகும். கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் உன் உதரத்தெழுந்து ஒன்று பலவாகிய நிலை மேலும் தொடராது காத்தல் எம் கடனன்றோ!

தெலுங்கு வடமொழியோடு மிகவும் கலந்து விசேடமான திருத்தம் பெற்றது. இதன் காரணமாகத் தெலுங்கு தமிழின் வழிமொழிதானோ என்று கேட்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது. கன்னடமும் தெலுங்கையொட்டி பல்லாற்றாலும் தன்னைச் சீர்படுத்திக்கொண்டது. அதனால், பழங்கன்னடம், புதுக்கன்னடம் என்ற இரு வேறு பிரிவுகள் உண்டாகியிருக்கின்றன. மலையாளம் வெகுகாலம் திருந்தாத நிலையில் இருந்தது. முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுத்தச்சன் என்பவரால் மிக்கத் திருத்தப்பாடு அடைந்துள்ளது. அது வடமொழிச் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், சந்திகளையும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தது. இக்காரணங்களால் வடமொழி வழக்கொழிந்த மொழி - Dead Language என்று கூறுதல் கூடாது. அது பிற மொழிகளில் பரந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்று வாதிப்பவர்களும் உளர். இக்கருத்தை எமது ஹிந்தி மலையாள ஆசிரியர் எம். ஏ. நாயர் அவர்கள் அடிக்கடி எடுத்து விளக்குவார்.

தமிழும் தமிழ்மொழியின் வழிமொழிகளும் பால் வகுப்பை (ஆண், பெண்) பொருள் நோக்கில் கொள்வர். இது தமிழ் மொழிக்குரிய சிறப்பு அமிசம். ஆனால் சமஸ்கிருத மொழியோ, அதனோடியேயுபட்ட மொழிகளோ இப்பாற்

பகுப்பை சொன்னோக்கிற் கொள்ளும். இவ் வடநூண்முறை குறைபாடுடையது. உதாரணமாக கையெனப் பொருள்படும் 'கரம்' என்ற சொல். ஆண்பால் இது தமிழில் ஒன்றன்பாற்படும்: மனைவீ எனப்படும் தாரம் ஆண்பால். பார்யா பெண்பால். இது தமிழில் பெண்பால். மனைவியைக் குறிக்கும் களத்திரம் என்பது அலிப்பால் ஒரு வகையில் இது ஒன்றன்பால். இவ்வாறுதான் வடமொழிப் பால்வகுப்பின் சிறப்பு இருக்கிறது. ஹிந்தி மொழியிலும் தேநீரைக் குறிக்கும் சாய், ரோட்டி, புஸ்தக என்பன பெண்பால். காப்பி, கோடா, நாய், தண்ணீர், மாம்பழம் என்பனவெல்லாம் ஆண்பால்.

கல்லின் பெயர்	- பாஷாண - ஆண்பால்
சீலா	- பெண்
உபலம்	- ஒன்றன்பால்.

நெருஞ்சிப்புல் வருகிறவர் போகிறவர் கால்களையெல்லாம் தன் முள்ளினால் குத்திப் புண்ணாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“மனிதர்களின் காலைக் குத்தி அவர்களுக் குச் சினத்தை உண்டாக்குகிறாயே - பார்.... பார்.... அவர்கள் என்றோ ஒரு நாள் வேரோடு உன்னைப் பிடுங்கி எங்காவது பயிர்களுக் கு எருவாய்ப் புதைத்துவிடப் போகிறார்கள்” என்றது அறுகம்புல்.

நெருஞ்சி சூடானது.

“என்னைக் காலால் மிதித்து வதைக்கிறவர்களையெல்லாம் நான் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமாக்கும்.....”

நெருஞ்சிப்புல் சொன்னது:

“வதைபடுவதைவிட புதைபடுவது மேல்”

நன்றி : “காசி ஆனந்தன் கதைகள்”

கதைகளும் குறள் - 14

தமிழ் மொழி அறிவு

வந்தவனுக்கு வழிவிட்டு சொந்தங்களைத் தூரவிலக்குவது தமிழனுக்கு புகழ் தலை. எதுவும் தமிழில் இல்லை என்று இன்னொரு மொழியை வழிபடுவது இந்த இனத்தின் சாபக்கேடு. மறைக்கப்படுவதைக் கண்டும் மனம் கொதிக்காமல் மறக்கப்படுகிவிட்டதால் வந்த அனர்த்தங்கள் அநேகம். புரியப்படாமல் “புதுமை” என்ற பெயரில் புகுத்

தப்பட்டபோது, அதை எதிர்த்து நிற்பதும் எழுந்து உரைப்பதும் அற்புதமான ஒரு ஆளுமை ஆகும். அப்படியான ஆளுமைமிக்க ஒருவர் 18ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டின் தஞ்சை மண்ணில் இருந்தார். இன்று மறக்கப்பட்டதும், மறைக்கப்பட்டதுமான அந்த வித்தகர் பற்றிய விளக்கமே இக்கட்டுரை.

இசைமுந்தியதா? மொழி முந்தியதா? என்று கேட்டவர்களுக்கு விளக்கம் தந்தவர் இவர். “மொழி இன்றி இசை இல்லை” என்று மொழிந்தவர். “கர்நாடக இசை” என்பது முற்றிலும் தமிழ் இசையே என இனங்கண்டுரைத்தவர் இன்று “மதம்” கொண்டிருப்பவர்களால் மறக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

1877ல் சுருளிப்பட்டி மலையில் கருணானந்த சுவாமி என்று ஒரு முனிவர். மூலிகை வைத்தியம், தமிழிசை என்பவற்றில் அறிவும் ஆய்வுமடையவர். இவரைத் தேடி ஒரு மாணாக்கர் வந்திருந்தார். அந்த மாணவனின் வயது அப்போது பதினெட்டு. அந்த மாணவனின் ஆற்றலில் மயங்கிப் போனார் முனிவர். மூலிகை வைத்தியத்தைச் சொல்லி கொடுத்தவர்

மனதில் முளைவிட்டது இன்னொரு ஆசை. தன் இதயத்துள் கிடந்த தமிழிசை ஆய்வை தன் மாணவர் முன் கொட்டினார் முனிவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த தமிழிசையின் சரித்திரம் அந்த மாணவனிடம் புகுத்தப்பட்டது. ஏற்கனவே ஒளிப்பிழம்பாக இருந்த அவனது ஆய்வுப் பெட்டகம் அகலத்திறந்து கொண்டது. விசை வெளிப்பட இசை ஆர்வத்தை ஊட்டினார் முனிவர். அத்துடன் என் ஆசையை நிறைவேற்று “தமிழிசை ஆய்வினை “மேற்கொள்!” என அன்புக் கட்டளையும் இட்டார் அவர்.

தமிழ் கூறும் இசை உலகுக்கு அந்த முனிவர் அளித்த கொடையே அவர் மாணாக்கர் “ஆயிரகாம் பண்டிதர்.”

தமிழிசை ஆய்வின் முன்னோடி தாழ்ந்துகிடந்த தமிழிசையை ஆழ்ந்து எடுத்தவர். அரங்கேற்றி யவர். மாற்றானால் மங்கிக்கிடந்த தமிழிசைக் காக ஆய்வு மகாநாடுகள் கூட்டி மெருகூட்டியவர். இவர் “தஞ்சை ஏரிகாம் பண்டிதர்” என அழைக்கப்பட்டார்.

ஏரிகாம் ஒரு பண்டிதர். ஆசிரியர், இலக்கியப் பேச்சாளர். வரலாறு எழுதுகிறவர். புகைப்படக் கலைஞர், அச்சுக்கலை வல்லுநர். வேளாண்மை வித்தவர், நூற்பதிப்பாளர். கீர்த்தனை ஆசிரியர், இசை ஆய்வாளர் என்று பல முகங்களுக்கு உரித்தாளர். பல கோணங்களில் பரிணமித்தவர். தான் தொட்டதுறையெல்லாம் துலங்க வைத்த இந்த மாமேதையை சமூகம் இன்று மறந்து விட்டிருக்கிறது என்பதில் உண்மை உண்டு.

சின்ன மேளம், சதிரீ என்ற தமிழ் ஆடற்கலைக்கு மூலவர்களான தஞ்சை நால்வரை தமிழகத்துக்குத் தந்த நெல்லை மாவட்டமே தஞ்சை ஏரிகாம் பண்டிதரையும் ஈன்றிருக்கிறது. குற்றாலம் சாம்பவார்வடகரை ஊருக்கு அப்பால் உள்ளது “சாம்பவான் ஓடை” என்ற சிற்றூர். அவ்வூரில் பண்டிதர் பிறந்தநாள் 02.03.1839. தந்தையார் முத்துசாமி நாடார். தாய் அன்னம்மாள். படிப்பு: திண்டுக்கல் நார்மன் கல்லூரி. பின்நாளில் அங்கேயே ஆசிரியர் பதவி 23வது வயதில் 1882 ல் திருமணம். நாச்சரிக்குளம் ஞான வடிவு பொன்னம்மாள்தான் துணைவியார். இசை நாட்டத்தில் முதலில் இவர் கற்றுக் கொண்டது வயலின். அந்நாளில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த சடையாண்டிப்பட்டர் இவரது வயலின்குரு. ஆங்கிலக் கல்விக்கு இவரை ஊக்குவித்தவர் இவரது வெள்ளைக்கார ஆசிரியர் “யார்ந்துரை”. இவரிடமிருந்தே புகைப்படக் கலையை பண்டிதர் கற்றுக் கொண்டார். அடுத்து சித்தமருத்துவம் திண்டுக்கல் ஆணைமரப்பட்டி “பொன்னம்பலநாடார்” இவரது சித்தவைத்திய குரு. இந்தப் பொன்னம்பல நாடாரே கருணானந்த சுவாமி முனிவரிடம் இவரை அழைத்துச் சென்றார். பிற்காலத்தில் பண்டிதர் தயாரித்த சித்த மருந்துகள் அனைத்தும் கருணானந்தசாமி சஞ்சீவி மருந்துகள் என்றே அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பண்டிதரின் நன்றிமறவாத பண்பு இதனால் புரியப்படுகிறது. 1833ல் தஞ்சையில் “லேடி கேப்பியர்” பள்ளி

யில் இவரும் இவர் துணை வியாரும் பணியேற்றனர். சித்த மருத்துவத்தில் பெரும் பணம் ஈட்டியமையால் தன் ஆசிரியர் தொழிலைத் துறந்தார். அது நடந்தது 1890ல். அதன் பின் இசைப் பயணம் இடையூறின்றித் தொடர்ந்தது. தன்னுடன் இசைப்பணியில் இணைந்து பணியாற்றிய வீணை ஆசிரியை “கோயில் பாக்கியம்” எனப் பவரை இரண்டாம் மணம் செய்து கொண்டார். இந்த நிகழ்வை ஏற்காத “தென்னிந்திய சிருச்சபை” இவரை விலக்கிவைத்து விடுகிறது.

வசதிபடைத்த ஏழிரகாம் பண்டிதர் தஞ்சைக்கு மேற்புறமுள்ள வரண்ட நிலப்பகுதியை வாங்கி, இங்கிலாந்திலிருந்து காற்றாடி நீர் இறைக்கும் இயந்திரத்தை வரவழைத்து அந்நிலத்தை வளம் கொழிக்கும் பூமியாக்கியதுடன் புதிய புதிய பயிரினங்கள் பயிரிட்டு வேளாண்மையில் வித்தகம் காட்டினார். அங்கு மேலைத்தேய பழவகைகளை உற்பத்தி செய்தார் பண்டிதர். அந்த வேளாண்மையும் “கருணானந்தபுரம் பண்ணை” என்று தான் அழைக்கப்பட்டது. அங்கு புதிய பயிரான “ராஜ கரும்பு” கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வேளாண்மை செயற் சிட்டத்தின் மேம்பாட்டைப் பாராட்டி அரசு இவருக்கு “இராப்சாகிப்” என பட்டமளித்துக் கௌரவித்தது. தஞ்சையில் இவர் வீட்டிற்குத்தான் முதல் முதலில் மின்சாரம் வழங்கப்பட்டது என்பது பலருக்கு தெரியாத உண்மை.

தன்பண்ணையைச் சுற்றி கால்வாயை அமைக்கச் செய்திருக்கிறார் பண்டிதர். அந்தக் காலகட்டத்திலேயே ஐரோப்பிய இசையையும் கற்றுக் கொண்டார் இவர். இவருக்கு முன்னால் இசைகொடுத்த பிச்சைமுத்து அப்புறம் ஏழிரகாம் பண்டிதர், ஆண்மகன் ஜோதிப்பாண்டியன், தன்ராஜ மாஸ்டர், இன்று இளையராஜா என்று ஒரு இசைப்பாரம்பரியம் தொடர்ந்து வரும் கதை இதுதான்.

தனது நாற்பதாவது வயதில் தன்னுடன் ஒப்பீட எவருமில்லாத அளவு சகல துறைகளிலும் உயர்ந்து நின்றார் ஏழிரகாம் பண்டிதர். தன் துணையான கோயில் பாக்கியத்துடன் இணைந்து முழு நேரத் தமிழ் இசை ஆய்வைத் தொடங்கினார். தெலுங்கு, வடமொழி ஆக்கிரமிப்பு க்குள் தமிழ்சை மழுங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்துப் பொருமினார் பண்டிதர். 13-14 நூற்றாண்டு காலத்து சேக்கிழார் கால இசை நூல்கள் யாவும் வட மொழியிலும் தெலுங்கிலும், மராட்டியத்திலும் மாய்ந்து கிடப்பது அவர் மனதை உறுத்துகின்றது. அவருள் எழுந்த இசைப்பற்றும் தமிழ்ப்பற்றும் பீறிட்டு எழுத் தொடங்கிய காலம் அது தான். ஈட்டிய பெரும் செல்வத்தினை தமிழ்சை ஆய்வுக்கு அர்ப்பணிக்கத் தொடங்கினார் அவர். இசை ஆய்வுக்கு 27.05.1925ல் “தஞ்சை சங்கீதவியா மகாசன சங்கம்” இவரால் தொடங்கப்படுகிறது. 1925-1927 முடிய ஏழு இசை

ஆய்வு மகாநாடுகள் இவரது சொந்தச் செலவில் நடந்தேறின. வெளிநாட்டாளர்கள் கூட இம் மகாநாடுகளில் பங்கேற்றிருந்தனர். இது ஒரு அதிசயமான செயற்பாடு எனலாம்.

1916 மார்ச் 20-24 வரை நடந்த “பரோடா அகில இந்திய இசை மகாநாட்டில்” தனது பெண்களான மரகத வல்லி, கனகவல்லியுடன் கலந்து கொண்ட பண்டிதர், தன்னால் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட “சுருதி வீணையை” தன் மகள்மார் மூலம் வாசித்து அரங்கேற்றுகிறார். இந்த மகாநாட்டில் கலந்துகொண்ட “வீணை தனம்பாள்” (எம்.எஸ்.எஸ் இன் அம்மா) இவருக்கு அறிமுகமாகி வாழ்த்துகிறார். பண்டிதரின் நீண்ட ஆய்வுரை இம் மகாநாட்டின் ஒரு முத்திரையானது. தென்னக இசை என்றும் கர்நாடக இசை என்றும் இந்துஸ்தானியாகவும் விளங்கிவருவது, மூலமான தமிழ்சைதான் என விளக்கிய இவர், ஒரு இயக்கில் 24 சுருதிகள் அமைந்துள்ள நுட்பத்தையும் இந்த மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டார் அனைவரையும் ஏற்க வைக்கும் வகையில் நீண்ட இசைப் பெருக்கை சொற்பெருக்காக ஆற்றியிருக்கிறார் பண்டிதர்.

வாழ்வின் முழுநாள் மேற்கொண்ட ஆய்வின் முடிவாக, 1917ல் ஏழிரகாம் பண்டிதர் தன்குருவை நினைவறுத்தி அவர் பெயரில் “கருணாயிந்த சாகரம்”

என்ற நூலை வெளிக் கொணர்ந்தார். சாகரம் என்ற பெயருக்கு ஏற்ப இந்த நூல் 1346 பக்கங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. 24 சுருதிகளைப் பற்றிய முழு ஆய்வு இந்நூலின் அடக்கமாகும். “A Book of Suruthi” என ஆங்கிலத்திலும் இந்நூலின் பதிப்பு வெளியானது. நான்கு பெரும் பாகங்களைக் கொண்டிருக்கிறது இந்த நூல். தமிழ் வளங்களை வெளியுலகுக்கு கொணர்ந்த நூல்களுள் “கருணாயிந்த சாகரம்” என்ற A Book of Suruthi” மிக முக்கியமானது எனலாம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட “பண்” எனும் வட்டப் பாவை சிலப்பதிகாரத்துள் உள்ளது என பதை தெளிவுபடுத்தியவர் பண்டிதர். இது காலம் வரை இது இசையாளர்களுக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தது என்கிறார் ஆய்வாளர் நாமமது அவர்கள். “வட்டப்பாவை (Circular Representation) பண்பெயர்ப்பு, இணை, கிணை, பகை, நட்பு என்ற பொருந்து சுரங்கள் (Hormanics) பற்றி எல்லாம் முதல்முதலில் நமக்கு விளக்கியவர் ஏழிரகாம் பண்டிதர் தான் என மீண்டும் குறிப்பிடுகிறார் நா. மம்மது. கருணாயிந்த சாகர நூலில் அழிந்து பட்ட தென்னக வரலாறு, தமிழின் காலங்கடந்த நிலை, இந்திய இசை, தமிழ்சை பற்றி மேலை நாட்டினருக்கு எழுதிய கட்டுரைகள், 103 பண்கள், 72 மேளகர்த்தா எனப் பவற்றுடன் தனது “மகாசன சங்கம்”

சங்கம்” பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். அடுத்த பகுதி இணை. கிளை, முறைகள் பற்றி ஒப்பாய்வு செய்திருக்கிறது. மூன்றாம் பகுதி நாற் பெரும்பண். ஏழ்பெரும் பாவை, வட்டப்பாவை முறை, அக. புற, அருகு, பெருகு என்ற 103 பண்கண்டமுறை என சிலப்பதி காரத்தின் தெளிவான வெளிப்பாடு களை உணர்த்துகின்றன. முதல் முதல் தமிழிசை ஆய்வை தொடங்கி வைக்கிற முக்கிய பணி இங்கே உள்ளது. நான்காம் பகுதி தமிழிசையின் நுட்பச்சுருதிகள். இவை பற்றிப் பல ஆங்கிலேயர்களின் கடிதங்கட்குப் பண்டிதர் அளித்திட்ட விளக்கங்கள் உள்ளன.

இந்நூலின் இரண்டாம் தொகுதிக்கான குறிப்புக்களிலும் கைப்பிரதி எடுத்தலிலும் ஈடுபட்டிருந்த நேரம் 31.08.1996ல் பண்டிதர் அமரரானார். பண்டிதரின் முதல் மகன் சுந்தரபாண்டியன் 1946ல் கர்ணாமிர்த சாகரத்தின் இரண்டாம் தொகுதியை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஏற்கெனவே 1934ல் பண்டிதரின் 96 கீரித்தனைப் பாடல்களையும் இவரே வெளியிட்டிருந்தார்.

திருச்சபை இசையை தமிழின் பண்பாட்டுக்கூறுகளோடு அமைத்துத் தந்தவரும் பண்டிதரே. “வாலி பாடுதல்” என்ற முறையிலும் பண்டிதரின் பாடல்கள் உள்ளன “ஆடிப்பாடி ஆபிரகாம் ஆரம்போடு வான், தேடிவந்த கோலம் சொல்லி வாலிபாடுவான்”

என்பது இவரது புகழ்பெற்ற வாலி பாடல். “The Nationality Charf” என்ற தமிழிசை மேலை இசை பற்றிய நுண்ணாய்வு நூல் பண்டிதரின் இளையமகன் ஜோதிப் பாண்டியன் எழுதியது. “பாணர் கைவழி” என்ற யாழ்ப்பற்றிய ஆய்வுப் பெருநூல் பண்டிதரின் மூன்றாம் மகன் வரகுணபாண்டியனால் எழுதப் பெற்றது. இன்றைய வீணை அன்றைய யாழ் என நினைக்கிறது இந்நூல். அதன் பன்முக ஆய்வுகள் பாராட்டப்பட வேண்டியவை. “அயூர்வராகங்கள்” என்ற நூலை எழுதியவர் பண்டிதரின் பேரனான “தனபாண்டியன்” என்பவர். அயூர்வமான புதிய பண்கள் பற்றி, பண்டிதரின் ஆய்வின் தொடராக இந்நூல் உள்ளது. இதே ஆய்வில் ஆர்வம் காட்டிவரும் இவரின் கொள்ளுப் பேத்தி திருமதி. அமுதா பாண்டியன் தஞ்சைகுந்தவை நாச்சியார் கல்லூரியின் பேராசிரியையாக உள்ளார்.

“யாழ்நூல்” தந்த மட்டுநகர் விபுலாநந்த அடிகள், “பாணர் கைவழி” படைத்த வரகுண பாண்டியன், சிலப்பதிகார இசை நுணுக்க விளக்கம் தந்த முனைவர் எஸ்.ராமநாதன், பழந்தமிழ் இசை வரைந்த கோதண்ட பாணியார், “இசையும் யாழும்” எழுதிய சாத்தான்குளம் இராகவன், தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம் கொடுத்த தமிழிசைப் பேராசான் இசைஞாயிறு வீ. கா.சுந்தரம் என்று முதல் வரிசைத் தமிழ் தமிழிசைப் பெருமக்க

ளுக்கெல்லாம் மூலமாக நின்றது. பண்டிதரின் கருணாமிர்த சாகரம் என்கிறார் ஆய்வாளர் நா. மம்மது அவர்கள்.

தமிழக இசைமரபு 3000 ஆண்டுகள் பழைமை உடையது, சங்ககாலம் தொடங்கி இக்காலம்வரை செழிப்புற்று விளங்குகிறது. இதில் பண்டிதரின் பங்கு மகத்தானது என்கிறார் செம்மங்குடியார். “எல்லாவற்றுக்கும் எப்போதும் வடக்கையே அண்ணாந்து பார்த்துநின்ற மக்களுக்கு தமிழிசை, அதன் இலக்கணம், எவ்வளவுதொன்றுதொட்டது என்பது இன்னால் புரியும். தென் நாட்டில் எந்த இசையாக இருந்தாலும் அது தமிழ் இசை இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். பண்டிதரின் ஆய்வு அதற்கோர் அச்சாணி “என்கிறவர் புகழ்பெற்ற சங்கீத விமர்சகர் “சுப்பு”.

பண்டிதர் தனது ஆய்வுக்கு சங்க இலக்கியங்களையே கூடுதலாக எடுத்துக் கொண்டார். சிலம்பு, சீவக சிந்தாமணி, நிகண்டுநூல்கள், திருமுறைகள், பாசரங்கள் என பல நூல்களை ஆய்வு செய்திருக்கிறார். ஏபிரகாம் பண்டிதருடன் நட்புப் பூண்டிருந்தவர்களில் தமிழ்த்தாத்தா உவே.சா, அரசன் சண்முகனார், அரிகேசநல்லூர் முத்தையா, வெங்கடரமணதாசர், திரு.வி.க. என்போர் முக்கியமானவர்கள்.

“மறைக்கப்பட்ட தமிழ் கலாசார வரலாற்றின் மறுபிறப்புக்கு காரணமான பெரியோர்களில் ஐயத்துக்கிடமின்றி முதலிடம் பெறுகிறவர் ஏபிரகாம் பண்டிதரே. ஆயினும் பிற்காலத்தில் அனைத்துத் தரப்பினரும் அவரைப் புறக்கணித்தனர். மறக்கத்தலைப்பட்டனர் என்பது கசப்பான வரலாற்று உண்மை என எழுதுகிறார் எழுத்தாளர் ஜெய மோகன். “நல்ல காரியமொன்றுக்கு நீங்கள் செய்யும் செலவே உங்களின் மிகப் பெரிய சொத்து” என்ற நபிகள் நாயகத்தின் வாக்கு பண்டிதரின் வாழ்வில் நிசமானது எனலாம்.

“பெருமையுடையவர் எனப்படுபவர்கள் மற்றையவர்கள் செய்வதற்கு அரியதானவை எனக் கருதப்படும் செயல்களை செய்யும் நெறிமுறைகளை அறிந்து அவற்றின்படி செய்து முடிக்க வல்லவராவார்” எனவள்ளுவர் சொல்லியுள்ளார். தமிழிற்கும் தமிழிசைக்கும் தன் உழைப்பையும், உணர்வையும், செயலையும் வரலாறாக்கி வாழவைத்துவிட்ட பண்டிதரை இந்தச் சமூகம் பெருமைப்படுத்திட வேண்டும். அதனால் வள்ளுவத்தின் வார்த்தைக்கு அர்த்தம் வரும் இதோ

“பெருமை யுடையவ ராற்றா ராற்றினருமை யுடைய செயல்”

(பெருமை: குறள் 978)

-வேல் அமுதன்

ஒரு மணித்தியால காலமாக அப்பாட்மெண்ட் முன் மொட்டை மாடியில் மகன் சிவராசாவின் வருகைக்காகக் கால் கடுக்கக்காத்திருந்த தாய் சிவபாக்கியம் மகனின் கார் வருவதைக் கண்டதும், வாஞ்சைமேலீட்டால், மாடியிலிருந்து மளமளவென இறங்கி ஓடி வருகிறாள்.

சுவிஸ்லாந்தில் இருந்து விமானமூலம் வந்திருங்கி, வீடு வந்து சேர்ந்த சிவராசா ஆவலாகத் தான் தாய்க்கு வாங்கிக் கொடுத்த அப்பாட்மெண்ட் மாடிமனையை ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்து திருப்திப்பட்டு, ஆறுதல் பெருமச்சு வீட்டு, மறுகணம் ஆசையாக அம்...மா என அழைத்தவாறு ஓடோடி வருகின்றாள்.

தாய் மகனைக் கடைசியாகச் சந்தித்தது மார்ச் மாதம் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தேழாம் ஆண்டில். அந்நேரம் வலிவடக்கில் கடுமையாக இராணுவ நடவடிக்கை நடந்ததால், அவஸ்தையைத் தாங்கமுடியாமல், அடைக்கலம் தேடி இடம்பெயர்ந்து சிவபாக்கியம் குடும்பம் கொக்குவில்லில் உறவினர் ஒருவரின் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தது. சிவராசா தனது குடும்பத்தின் மீட்சியை நினைத்து, எப்படியோ சுவிஸ்லாந்து போய், இருபத்து மூன்று வருடங்கள் கஸ்ட்பட்டு வாழ்ந்து, முதற் தடவையாக இன்றுதான் கொழும்பு வந்து, தாயை வெள்ளவத்தையில் நேரிற் சந்திக்கின்றாள்.

கடந்த இரண்டு தசாப்தத்துக்கீழே சிவராசா சுவிஸ்லாந்தில் நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் இரவுபகலென்ப பாராது, ஓரேயடியாக ஒன்றுக்குமேல் Shift வேலை செய்து முதல் வேலையாக வீட்டாரின் கடனடைத்து வெள்ளவத்தையில் தாய் பாதுகாப்பாக வாழ அப்பாட்மெண்ட் ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்து காசும் கழஞ்சுமாய் சுவிஸ் பிரசையுமாய் வந்து இருக்கின்றாள்.

ஆனால் சிவராசா கடந்து வந்த காலப்பகுதியில் எத்தனையோ நல்லன கெட்டன நடந்தேறிவிட்டன. கெட்ட விடயமொன்று அவனது தந்தை இடம் பெயர்ந்து கொக்குவில்லில் வாழ்ந்த காலத்தில் கண்மணன் தெரியாமல் ஏவப்பட்ட ஷைல் ஒன்றுக்குப் பல்யாகி மடிந்துபோய் விட்டார். நல்ல விடயம் வேறொன்று, சிவபாக்கியம் தனது தமையனின் B. A. பட்டதாரி மகளைக் கலியாணம் பேசி சம்மதம் பெற்று மணமுன்னொழுங்குகளை முடித்து சிவராசாவின் கொழும்பு வரவுக்காக ஆவலோடு காத்துக் காண்டிருக்கின்றாள்.

அப்பாட்மெண்ட் வெளிவாசலைத் தாண்டி வந்த சிவராசா, தாயைக் கட்டி அணைத்துத் தழுவ ஓடோடி வந்தவேளை... ஐயோ! எதிர்பாராத விதமாக நாலாம் மாடி மனையின் பின்முகப்புச் சுவற்குந்தில் அழுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பூஞ்சாடி ஒன்று, அந்த வீட்டுக்காரரின் தடுத்தாளியாற் சிவராசாவின் தலைமேல் வீழ்ந்து, மண்டையை நொருக்கி, குருதி பாய்ந்தோடி, அவனின் உயிருக்கு உலைவைத்தது.

சிவபாக்கியம் அதிர்ச்சிக்குத் தாக்குபிடி கொடுக்க முடியாமல் அதேநேரம் அந்த இடத்திலேயே மாண்டாள்.

பலி மீடல் பலி. ஆம்! ஒரு அப்பாவிக்குடும்பத்தின் மீளெழுச்சி அஸ்தமனமாகின்றது.

மட்டக்களப்பு மாவட்டச் செயலக மாவட்ட பண்பாட்டலுவலகம் நடாத்திய
“மக்கள் கலை இலக்கிய விழா - 2010”
நிகழ்வுகள் பின்வருமாறு அமைந்தன.

அமர்வு - 01 : “கன்க்சுடல்”

காலம் : 21.09.2010 மு.ப. 9.30 மணி
இடம் : நூலக கேட்போர் கூடம், மட்டக்களப்பு.
தலைமை : த.மலர்ச்செல்வன் (மாவட்ட கலாசார இணைப்பாளர்)
கவிஞர்கள் : த. உருத்திரா, எஸ்.புஸ்பானந்தன் ஆகியோர் பங்குபற்றினர்

அமர்வு - 02 : “ஆய்வரங்கு”

காலம் : 21.09.2010 பி.ப. 3.30 மணி
இடம் : நூலக கேட்போர் கூடம், மட்டக்களப்பு.
தலைமை : வெ.தவராஜா (பிரதேச செயலாளர், கோறளைப்பற்று தெற்கு)
பின்வரும் ஆய்வாளர்கள் பங்குபற்றினர்.
து.கௌரீஸ்வரன் - “பாடசாலை நாடக அரங்கு”
வ.குணபாலசிங்கம் - “சமஸ்கிருதமயமாகும் அம்மன் கோயில்கள்”
அன்பழகன் குருல் - “மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் கழிப்புச் சடங்குகள்”

அமர்வு - 03 : “கூத்தரங்கு”

காலம் : 21.09.2010 பி.ப. 7.00 மணி
இடம் : மட்/ஆசிரியர் கலாசாலை, மட்டக்களப்பு.
முன்றாவது கண் உ.அ.தி. செ. குழு வழங்கிய “அருச்சுனன் பாசுபதம்”
கூத்து நடைபெற்றது.

அமர்வு - 04 : “நகழ்த்து கலை அரங்கு -1”

காலம் : 22.09.2010 மு.ப. 9.45 மணி
இடம் : மட்/மஹாஜனக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு.
தலைமை : K விமலநாதன் (மேலதிக அரசாங்க அதிபர், கச்சேரி)
பிரதம அதிதி : K. கருணாகரன் (பிரதிப் பிரதம செயலாளர், நிர்வாகம், கிழக்கு மாகாணம்.)
சிறப்பு அதிதி : டாக்டர். K.முருகானந்தன் (பணிப்பாளர், மட்/போதனாவைத்தியசாலை)
கௌரவ அதிதி : ஜனாப். ஏ.எஸ்.வெள்ளத்தம்பி (களிகம்பு நெறியாளர்)

நகழ்ந்தவை

- பறைமேளக்கூத்து - களுதாவளை பரசுராமன் குழுவினர்.
களிகம்பு - பாலமுனை கலைஞர்கள்
சுளகு நடனம் - மட்/சிசிலியா பெண்கள் பாடசாலை
நாடகம் - மட்/கறுவாக்கேணி விக்னேஸ்வரா வித்தியாலயம்.
மக்களிசை - மட்/சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கை நிறுவக இசைத்துறை

அயர்வு - 05 : "நகழ்த்து கலை அரங்கு -2"

- காலம் : 22.09.2010 பி.ப. 3.15 மணி
கூடம் : மட்/மஹாஜனக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு.
தலைமை : சுந்தரம் அருமைநாயகம் (அரசாங்க அதிபர் - மட்டக்களப்பு)
முதன்மைஅதிதி: மாண்புமிகு சி.சந்திரகாந்தன் (முதலமைச்சர், கிழக்கு மாகாணம்)
சிறப்பு அதிதி: D.W.U. வெலிக்கல

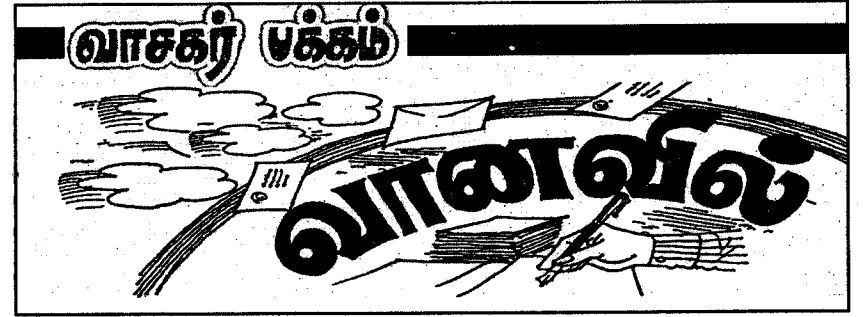
(பணிப்பாளர், பண்பாட்டுத்திணைக்களம், கிழக்கு மாகாணம்)

- கௌரவ அதிதிகள்: க.செல்லத்தம்பி (ஆரையூர் இளவல்)
நாடக நெறியாளர்.
திருமதி.அ.யோகராசா (மணூர் அசோகா)
எழுத்தாளர்.

நகழ்ந்தவை

- கம்மாக்கரையிலே - மட்/ஆரையம்பதி மகா வித்தியாலயம்.
வசந்தன் கூத்து - களரி, தேற்றாத்தீவு
றபாண் - கலாசார மத்திய நிலையம், காத்தரன்குடி.
நாடகம் ("அழியாப்பீழை")- மட்/கல்லடி விவேகானந்த மகளிர் வித்தியாலயம்.
மக்கள் நடனம் - மட்/சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கை நிறுவகம்.

உலகமயமாக்கலும் நுகர்வுக் கலாசாரமும் மக்களின் பாரம்பரியக் கலை வடிவங்களை அருகிப் போகவைக்கும் ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டக்களப்பின் பாரம்பரியக்கலைகளை பேணிவளர்த்து மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளங்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்குடன் இம் "மக்கள் கலை கிலக்கிய விழா - 2010" ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தமை பாராட்டுக்குரியது. வழமையாக வருடாவருடம் ஒப்புக்காக நடைபெறும் மாவட்ட கலாசார விழா போல் அல்லாது இம்முறை உன்னதமான நோக்குடன் இவ்விழா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. இதற்காக இதன் சூத்திரதாரியான மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசார இணைப்பாளர் த.மலர்ச்செல்வனை "செங்கதிர்" பாராட்டி மகிழ்கிறது. ■

■ செங்கதிர் பத்திரிகை ஆனி 2010 இதழ் இன்று பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. நன்றாகச் சுவைபடப் படித்தேன். நன்றிகள். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மட்டுநகர் மண்ணுக்கு பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் பத்திரிகை "செங்கதிர்" அதன் அசிரியர் துணை அசிரியர் என்பவர்களை பாராட்டுகின்றேன். உங்கள் இலக்கியப் பணி சிறக்க என் வாழ்த்துக்கள். பாராட்டுக்கள்.

"செங்கதிர்" எல்லாப் படைப்புகளும் நன்றாக உள்ளது. எனது பெருமதிப்புக்குரிய கவிஞர், எழுத்தாளர், சாந்தி முகிழன் அவர்கள் பற்றி, இம்மாத அதிதி என்ற மகுடமிட்டு எழுதியிருந்தீர்கள். அவர்களைப்பற்றி, அவர் திறமை, வாழ்க்கை என்பவற்றை நன்றாக அறிந்தேன். சிறப்பான கட்டுரை தீட்டியுள்ளீர்கள். மட்டுநகர் பெற்ற மகா கவிஞன் அவர். மீண்டும் எனது நன்றியுடன் பாராட்டுக்கள். மகா கவிஞன் சாந்திமுகிழன் அவர்கள் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பல சிறப்பான இலக்கியப் பணி செய்ய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வாழ்க்கை, அரசியல், கறைபடியாத கரங்களுடன் எளிமையாக வாழ்ந்து காட்டி "Kingmaker" என்ற புகழ்பெற்ற கர்மவீரர் காமராசர் படிக்காதமேதை பற்றி சிறப்பாக கட்டுரை தீட்டியிருந்த திரு. கோத்திரன் அவர்களைப் பாராட்டுகின்றேன். படிக்கப் படிக்க சுவையாக இருந்தது. அந்தக் கட்டுரையை வாசிக்கும் போது என் கண்களில் கண்ணீர் வடிந்தது, அவர் எளிமையான வாழ்க்கை அவர் கொள்கைகளை நான் என்றும் விரும்புவன். அவரைப் போன்ற அரசியல் வாதி இன்று உலகத்தில் உருவாக முடியாது. இப்படியான சிறப்பான படைப்புகளை தாங்கிவரும் செங்கதிர் ஆசிரியர், துணை ஆசிரியர் என்பவர்களை மீண்டும் பாராட்டுகின்றேன்.

முற்போக்கான சிறுகதைகள் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர் வைத்திய கலாநிதி முருகானந்தம் அவர்களைப் பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரை நன்றாக உள்ளது பாராட்டுக்கள்.

மட்டுநகர் பெற்றெடுத்த மூத்த எழுத்தாளர் அன்புமணி எழுதியுள்ள "ஆரையூர் அழகேச முதலியார்" படித்தேன். நன்றாக இருந்தது. இப்படியான திறமைசாலிகளை பற்றி நிறைய எழுத வேண்டும் என எழுத்தாளர் அன்புமணிக்கு ஆலோசனை கூறுங்கள். அவர் பணி சிறக்க என் வாழ்த்துக்கள்.

எல்லா படைப்புக்களும் நன்றாக உள்ளது. சிரமத்தின் மத்தியில் இலக்கியப்பணி செய்து கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர் செங்கதிரோன் என் மரியாதைக்குரிய நண்பர் திரு.கோபாலகிருஷ்ணன். என் நண்பர் அற்புதராசாகுருஸ் பெற்றெடுத்த அன்பழகன்குருஸ் (துணை ஆசிரியர்) பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்ந்து மட்டுநகர் மண்ணுக்கு தொடர்ந்து இலக்கியப்பணி சிறப்பாக செய்ய வேண்டும் என நான் வணங்கும் பகவானை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சீ. கந்தசாமி,

சமாதான நிதவான் - பதிவு இல. 97-05-633
172, கன்னன்குடா. மட்டக்களப்பு.

■ செங்கதிர் இதழை வீச்சு-30 நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்டேன். கலை இலக்கியவிமர்சனம் (கதிர்முகம்) படங்களுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது நன்றாக இருக்கின்றது. நடனக் கலைஞர்களின் புகைப்படங்களை முகப்பு அட்டையிலும் போட்டு அவர்களைக் கௌரவித்துள்ளீர்கள், மிகவும் நன்று. விளைச்சல் குறுங்காவியம் நன்றாகப் போகிறது. தொடர்க் உங்கள் பணி. மணிவிழா நாயகன் டாக்டர் ச.முருகானந்தன் அவர்கள் பற்றிய தகவல்களை நிறையவே தந்துள்ளீர்கள். டாக்டர் அவர்களுக்கு வாசகர்களின் சார்பில் வாழ்த்துக்களையும் நல்லாசிகளையும் கூறிக்கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை மையமாகவைத்து இலக்கியம் படைக்கும்போது அதனை மலையக இலக்கியம் என அழைக்கின்றோம். இதேபோல வன்னி மக்களின் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்தும் நிறைய இலக்கியம் படைக்கப்பட வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. 25 வருட காலமாக வன்னி மக்களுடன் ஊடாடிப் பழகிய டாக்டர் முருகானந்தன் வன்னி இலக்கியத்துக்கு இன்னும் அதிகமாகப் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும். என்பது வாசகர்களின் எதிர்பார்ப்பு ஆகும்.

துணை ஆசிரியர் திரு. அன்பழகன் குருஸ் அவர்கள் செம்மொழி மாநாடுபற்றி ஆசிரியர் பக்கத்தில் எழுதியுள்ள கருத்துக்கள் மிகவும் காத்திரமானவை. செம்மொழிக்கு மாநாடு நடத்தினால் மட்டும் போதாது, தமிழ் நாட்டில் தமிழ்க் கல்வி (தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்து பேசும் புதிய மொழி) மொழியின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தி தமிழ் மொழியைச் செழுமைப்படுத்தி வளர்க்க வேண்டிய கடமையும் எம் முன்னே இருக்கிறது என்ற உணர்வைத் தரும் வகையில் அவரது கருத்துக்கள் அமைந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

செங்கதிர் கைக்கு அடக்கமான சைசில் (Size) தரமான அச்சத்தாள்களுடனும், அழகான முகப்பு அட்டையுடனும், தெளிவான அச்ச எழுத்துக்களுடனும் வலம் வரும் தரமான சஞ்சிகை ஆகும். ஒப்பு நோக்குதலில் கொஞ்சம் கூடுதல் கவனம் தேவை என்பதும் எனது அபிப்பிராயமாக உள்ளது.

-K.T. பாலன் - பேராதனை-

“செங்கதிர்” கட்டண விபரம் (2010) : (அஞ்சல் செலவு உட்பட)

	இலங்கை	இந்தியா	வெளிநாடு	
ஓராண்டுக் கட்டணம்	1000/-	500/-	US \$ 20	
ஆயுள் கட்டணம்	10,000/-	5000/-	US \$ 100	
புரவலர் கட்டணம்	25,000/-	12,500/-	US \$ 250	
ஆயுள் கட்டணம் செலுத்துவோருக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் “செங்கதிர்” வழங்கப்படும். புரவலர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் “செங்கதிர்” வழங்கப் படுவதுடன் “செங்கதிர்” எதிர்காலத்தில் வெளியிடவுள்ள எல்லா நூல்களும் இலவசமாக வழங்கப்படும்.				
விளம்பரக் கட்டணம்				
பின் அட்டை வெளிப்புறம்	முழு	5000	1500	US \$ 50
	அரை	3000	1000	US \$ 30
முன் அட்டை உட்புறம்	முழு	3000	1000	US \$ 30
	அரை	2000	750	US \$ 20
பின் அட்டை உட்புறம்	முழு	2000	750	US \$ 20
	அரை	1500	500	US \$ 15

அன்பளிப்பு

அன்பளிப்புச் செய்ய விரும்பும் நலன்விரும்பிகள் (உதவும் கரங்கள்) தாங்கள் விரும்பும் தொகையை ஆசிரியரிடம் வழங்கலாம்.

வங்கி : மக்கள் வங்கி (நகரக்கிளை), மட்டக்களப்பு.

கணக்கு இல : 113100138588996 (நடைமுறைக்கணக்கு)

காசுக்கட்டளை: அஞ்சல் அலுவலகம், மட்டக்களப்பு.

காசோலைகள் / காசுக்கட்டளைகளை த.கோபாலகிருஷ்ணன் என்று பெயரிடுக. அல்லது பணமாக ஆசிரியரிடம் நேரிலும் வழங்கலாம்.

அன்புடையீர்,

தயவு செய்து 2010ம் ஆண்டுக்

குரிய சந்தா 1000/=தைச் செலுத்தி

‘செங்கதிர்’ இன் வரவுக்கும், வளர்ச்சிக்கும்

உதவுங்கள். நன்றி.

ஆசிரியர் : செங்கதிரோன் த. கோபாலகிருஷ்ணன்.

ஹனா கிராபிக்ஸ்

எமது சேவைகள்

கறுப்பு - வெள்ளைப்
புகைப்படத்தை
வர்ணமாக்குதல்

நீங்கள் விரும்பிய பின்னணியில்
உங்கள் புகைப்படத்தைப்
பொருத்துதல்.

புகைப்படத்தில் இருப்பவரை
ரேகைச் சித்திரமாக்கி
நிறந்தீட்டுதல்

வியாபாரம்
மற்றும் தொழில்
சம்மந்தமான
விளம்பரங்களை
வடிவமைத்தல்

புகைப்படத்தில் உள்ள உங்கள் முகத்தில் காணப்படும் தேவையற்ற புள்ளிகள், பருக்கள் என்பன நீக்கப்பட்டு அழகாக மாற்றப்படும். மற்றும் அனைத்துவிதமான வடிவமைப்புக்களும் மிகவும் குறைந்த விலையில் செய்து தரப்படும்.

இதைத் தவிர பூப்புனித நீராட்டு விழா, பிறந்தநாள் அழைப்பிதழ்களும் மற்றும் அனைத்துவிதமான அழைப்பிதழ்களும் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

கல்யாண மற்றும் பூப்புனித நீராட்டு ஆல்பம் சிறந்த முறையில் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

சிங்களத்தில் இருந்து தமிழுக்கு, மற்றும் தமிழில் இருந்து சிங்களத்திற்கும் கடிதங்கள், விபரங்கள் மொழிபெயர்ப்பு செய்து தரப்படும்.

இல.15, டயஸ் வீத, மட்டக்களப்பு.

தொடர்புகளுக்கு : +94 652224820 / +94 719105237

மின்னஞ்சல் : hanags21@yahoo.com